เบื้องหลังชีวิต

เปิดมุมมองใหม่จากชีวิตจริงของเหล่าผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

FRIEDRICH EBERT STIFTUNG

กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย
Friend of the Victimized Families Group

Through Our Eyes

WINDOWS INTO THE LIVES OF AFFECTED PEOPLE FROM THE DEEP SOUTH

เบื้องหลังชีวิต

เปิดมุมมองใหม่จากชีวิตจริงของเหล่าผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

Through Our Eyes

WINDOWS INTO THE LIVES OF AFFECTED PEOPLE FROM THE DEEP SOUTH

Project Partners

Friends of the Victimized Families Group was initiated by women from civil society who wanted to help women and children affected by the conflict situation in the southernmost provinces which escalated in 2004. At present, Friends of the Victimized Families Group is committed to gathering the affected families in various activities such as therapy groups, vocational support and radio programs to communicate with the world and forge a better understanding.

The Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) is the oldest political foundation in Germany. It has been active in Thailand since 1970. It works, together with a wide range of non-governmental and governmental institutions towards peace, democracy and social justice in Thailand and Germany. Since 2005, supporting peace-building in and for the Deep South has been an important effort of the project team.

ISBN 978-974-235-6491

© FES and Friends of the Victimized Families Group
All the pictures and content in this book are under the copyright of the Friedrich-Ebert-Stiftung, Thailand Office (FES Thailand) and Friends of the Victimized Families Group. Copying, editing or utilizing the pictures or content publicly without the written permission from the above organizations are prohibited.

Impressum

Publisher:	Friedrich-Ebert-Stiftung Thanapoom Tower, 23rd Floor,1550 New Petchburi Road, Makkasan, Ratchathewi, Bangkok 10400 Thailand
Person responsible:	Vesna Rodić
Project management:	Jost Wagner
Project coordination Southern Thailand:	Soraya Jamjuree, Lekha Kliengklao
Project team:	Jost Wagner, Ittinat Seeboonruang, Tien Truong, Nathamon Muangmit Sommart Krawkeo, Thatsanavanh Banchong
Translations:	Ittinat Seeboonruang, Tien Truong, Stephanie du Chatellier, Sommart Krawkeo
Image processing and layout:	Tooten Photography Co., Ltd.
Exhibition boards:	Sujit Gallery Art & Frame
Printing:	Fongtong Enterprise Co., Ltd.

Printed in Bangkok 2009

องค์กรผู้จัดทำ

กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย มาจากการรวมตัวของผู้หญิงในภาคประชาสังคมที่มีใจอาสาอยากช่วยเหลือบรรดาผู้หญิง และเด็กๆ ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ปีที่เริ่มเกิดเหตุการณ์ คือในปี 2547 เป็นต้นมา แนวทางการทำงานที่สำคัญของกลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย ในวันนี้ คือ การส่งเสริมให้ครอบครัวผู้สูญเสีย ได้รวมกลุ่มกัน เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กลุ่มบำบัดหรือเยียวยาจิตใจ การส่งเสริมอาชีพ รวมถึงการจัดทำรายการวิทยุ เพื่อสื่อสารให้สังคมข้างนอกได้รับรู้เรื่องราว เป็นต้น

มูลนิธิฟรีดริค-เอแบร์ท เป็นมูลนิธิทางการเมืองที่เก่าแก่ที่สุดของประเทศเยอรมนี ซึ่งได้เข้ามาดำเนินงานในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2513 ได้ทำงานร่วมกับองค์กรอิสระและหน่วยงานจากภาครัฐมากมายเพื่อสนับสนุนสันติภาพ ประชาธิปไตย และความเสมอภาคทางสังคมทั้งในประเทศไทยและเยอรมนี ตั้งแต่ปี 2548 เป็นต้นมา การสนับสนุนสันติภาพนั้นที่ชายแดนภาคใต้นับเป็นอีกเป้าหมายกนึ่งในงานของมูลนิธิ

ISBN 978-974-235-6491

© มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ทประเทศไทย และ กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย
ภาพและเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้เป็นลิขสิทธิ์ของมูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ทประเทศไทย และกลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย ห้ามมิให้ทำการลอกเลียน ดัดแปลงแก้ไข หรือนำภาพและเนื้อหาไปแสดงในที่สาธารณะโดยมิได้รับคำอนุญาตจากทั้งสององค์กรเสียก่อน

คณะผู้จัดทำ
จัดทำโดย: มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท
อาคารธนภูมิ ชั้น 23 1550 ถ. เพชรบุรีตัดใหม่,
มักกะสัน ราชเทวี กรุงเทพ 10400 ประเทศไทย
ผู้รับผิดชอบโครงการ : เวสนา โรดิช
ผู้ประสานงานโครงการ : โยส วากเนอร์
ผู้ประสานงานโครงการภาคใต้ : โซรยา จามจุรี, เลขา เกลี้ยงเกลา
คณะผู้ทำงาน : โยส วากเนอร์, อิทธิณัฐ สีบุญเรือง, เทียน ตรวง, นัทธมน ม่วงมิต, สมมาตร เกราะแก้ว, ทัศนวรรณ บรรจง
คณะผู้แปล : อิทธิณัฐ สีบุญเรือง, เทียน ตรวง, สเตฟานี ดู ชัตเตลเย่, สมมาตร เกราะแก้ว
ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม : ทูเท็น โฟโตกราฟี จำกัด
จัดทำบอร์ดนิทรรศการ : สุจิตแกลลอรี่ อาร์ต แอนด์ เฟรม
จัดพิมพ์โดย : บริษัท ฟองทองเอนเตอร์ไพรส์ จำกัด

จัดพิมพ์ในกรุงเทพ ปี 2552

Photographers	รายชื่อผู้ถ่ายภาพ
Amanee Jealah	อามานี เจะและ
Baddriyah Na Rueso	บัดรียะห์ ณ รือเสาะ
Doloh Chetae	ดอเลาะ เจ๊ะแต
Dungsuda Nuisupab	ดวงสุดา นุ้ยสุภาพ
Faliheen Group	กลุ่มสื่อฟาลิฮีน
Farida Waedureh	ฟารีดา แวดือเร๊ะ
Friend of the Victimized Families Group	กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย
Hilal-Ahmar Foundation	มูลนิธิฮิลาลอะห์มัร
Jarat Kiatsereetam	จรัส เกียรติเสรีธรรม
Khaliyoh Halee	คอลีเยาะ หะหลี
Lekha Kliengklao	เลขา เกลี้ยงเกลา
Maroning Salaeh	มะรอนิง สาแล
Nikhasnah Kuno	นิฮัสน๊ะ กูโน
Prachya Toh-Etea	ปรัชญา โต๊ะอิแต
Ranee Duntara	ราณี ดุลย์ธารา
Rohanee Samahoh	รอฮานี สมาเฮาะ
Saudah Da-oh	เสาดะห์ ดาโอะ
Sitimariam Binyoh	ซีตีมาเรียม บินเยาะ
Sulaiman Buraheng	สุไลมาน บือราเฮง
Sureerat Sopin	สุรีรัตน์ โสภิณ
Susy Suding	ซูซี ดูดิง
Thida Wannalak	ธิดา วรรณลักษณ์
Waesamiroh Mae	แวสามีเร๊าะ แม
Wanpen Jiwatnaranglitakul	วันเพ็ญ จิวัฒนารังลิตกุล
Yaena Salaemae	แยน๊ะ สะแลแม

The Friedrich-Ebert-Stiftung (FES)

The Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) was founded in 1925 as a political legacy of Germany´s first democratically elected president, Friedrich Ebert. Ebert, a Social Democrat of working class background who rose to the highest political office in Germany, in response to his own painful experience in political confrontation, proposed the establishment of a foundation to serve the following aims:

- Furthering political and social education of individuals from all walks of life in the spirit of democracy and pluralism;
- Facilitating university access and research for gifted young people through scholarships;
- Contributing to international understanding and cooperation.

The Friedrich-Ebert-Stiftung, banned by the Nazi Regime in 1933 and re-established after World War II in 1947, continues today to pursue these aims in all its' extensive activities deleted. A private, cultural, non-profit institution, it is committed to the ideas and basic values of Social Democracy. Currently, the activities of FES in Germany and more than 100 other countries focus on the following key topics:

- Social cohesion
- Democratic culture
- Innovation and participation
- A globalisation in solidarity

In Asia, FES has been contributing to peaceful, just and stable development for over 40 years. Over the years the foundation has been working to expand the understanding between Asia, Germany and subsequently Europe, reflecting the fact that global, regional and local political and social issues are closely interrelated. From its beginnings in the 1960's the focus of the foundation's work in Asia has been the promotion of democratic development and of the social dimension of economic development. Since the 1990's, the foundation has emphasized international dialogue both within Asia and between Asia and Europe, as well as issues related to international crisis prevention.

In Thailand, the FES has been active since 1970. It works as a "think-and-do-tank", together with a wide range of local partners from governmental and civil society institutions towards peace, democracy and social justice. Every year, 60-70 seminars, workshops, meetings and publications are organised in order to contribute to jointly identiefied aims. The target groups of the project work include women and men decision makers and leaders from NGOs, ministries, political institutions, trade unions, universities, media, civic groups and others. Since 2005, supporting peace-building in and for the Deep South has been an important effort of the project work.

มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท (Friedrich-Ebert-Stiftung)

ภูมิหลัง

มูลนิธิฟรีดริค-เอแบร์ท เป็นสถาบันด้านการศึกษาที่จัดตั้งขึ้นโดยไม่มุ่งแสวงหาผลกำไร ตั้งขึ้นตามชื่อของนายฟรีดริค เอแบร์ท ซึ่งเป็นประธานาธิบดีคนแรกในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1925 โดยยึดมั่นในแนวคิดและค่านิยมพื้นฐานแบบสังคมประชาธิปไตย สันติวิธี ความเสมอภาคและความยุติธรรมทางสังคม ถือว่าเป็นมูลนิธิการเมืองที่เก่าแก่ที่สุดของประเทศเยอรมัน มูลนิธิฯ ดำเนินการโดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากงบประมาณแผ่นดินรัฐบาลเยอรมนี ปัจจุบันมูลนิธิฯ มีสำนักงานดำเนินกิจกรรมในประเทศต่างทั่วโลกมากกว่า 100 สำนักงาน ในประเทศไทย มูลนิธิฯ ได้เข้ามาดำเนินกิจกรรมทางด้านการศึกษาตั้งแต่ปี 2513 โดยเป็นโครงการอยู่กับองค์การสหประชาชาติ จนกระทั่งปี 2519 มูลนิธิฯ จึงได้ทำข้อตกลงเรื่องการดำเนินกิจกรรมของมูลนิธิฯ ในประเทศไทยกับรัฐบาลไทย ที่เรียกว่าบันทึกความเข้าใจ โดยได้ลงนามร่วมกับกรมวิเทศสหการ สำนักนายกรัฐมนตรี

การดำเนินกิจกรรมในประเทศไทย

มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท เข้ามาดำเนินงานในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2513 เมื่อองค์การสหประชาชาติได้เปิดสำนักงานประสานงานขึ้น มูลนิธิฯ ได้ให้การสนับสนุนและจัดการประชุมระดับในภูมิภาคขึ้นหลายครั้งในทวีปเอเชีย เรื่องปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมอันเกิดจากการพัฒนา มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งจากองค์การสหประชาชาติ หน่วยงานรัฐบาล และองค์กรเอกชนอื่น ๆ จากการประชุมเหล่านี้ มูลนิธิฯ สามารถสร้างความร่วมมืออย่างใกล้ชิดขึ้นกับหน่วยงานของรัฐบาล มหาวิทยาลัย ตลอดจนองค์กรเอกชน
ปัจจุบันกิจกรรมของมูลนิธิฯ ในประเทศไทย ครอบคลุมถึงด้านการศึกษาผู้ใหญ่ งานวิจัยทางด้านพัฒนา การส่งเสริมการศึกษาผู้ใหญ่ ดำเนินงานในรูปสัมมนา การประชุมวงใหญ่ ทัศนศึกษา และโครงการฝึกอบรมทางด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ หน่วยงานของรัฐบาลและองค์กรเอชน ตัวอย่างที่เด่น ๆ ได้แก่ การที่มูลนิธิฯ จัดและให้ทุนหน่วยงานอื่น ๆ ในการจัดสัมมนาด้านการบริหารงานส่วนท้องถิ่น หรือแรงงานสัมพันธ์
ขณะนี้มูลนิธิฯ กำลังสนับสนุนโครงการวิจัยทางด้านการพัฒนาในหลายหัวข้อ อาทิ เช่น การ บริหารงานส่วนท้องถิ่น แรงงานสัมพันธ์ การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เพื่อเผยแพร่กิจกรรมและผลงานของโครงการต่าง ๆ ที่มูลนิธิฯ ให้ความสนับสนุน มูลนิธิฯ ได้จัดพิมพ์หรือให้เงินทุนช่วยเหลือในการจัดทำสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ อีกด้วย
นอกจากที่กล่าวมาแล้ว มูลนิธิฯ ยังมอบวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นต่าง ๆ ให้แก่หน่วยงานที่มีกิจกรรมร่วมกับมูลนิธิฯ ทั้งยังให้ทุนแก่นักศึกษาไทย เพื่อไปศึกษาต่อในประเทศเยอรมัน ตลอดจนให้ทุนแก่คณะหรือบุคคลที่สนใจเพื่อดูงานในเยอรมันและกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป และเพื่อเข้าร่วมการประชุมนานาชาติอีกด้วย

Friends of the Victimized Families Group

Friends of the Victimized Families Group was initiated by women from civil society who wanted to help women and children affected by the conflict situation in the southernmost provinces which escalated in 2004. A female leader who played a vital role in initiating this group was Soraya Jamjuree, a scholar from the Prince of Songkla University, Pattani Campus. She started by visiting victims and affected families to provide them morale support.

Most of the volunteers who visited the affected families at first were students from the Prince of Songkla University, Pattani Campus. The students were welcomed and loved by the orphans. They always had toys or prepared games for the kids, bringing forth laughter every visit. Later on, an outpouring kindness came from people from all different professions, status and regions. These people started visiting the affected families as well. The volunteers included monks, authors, employees, teachers, housewives, flight attendants, social workers from different organizations, and students from other institutions.

Mr. Sopon Supapong, a former Bangkok senator, also plays a vital role in coordinating visits and assistance for the affected families regardless of religion, language, culture, race or regional backgrounds. He works with Thai families throughout the whole country on behalf of the Family Network Foundation, which he is also the president of.

By visiting these families, we have come to be aware of how they cope in such difficult times. Therefore, the Friends of the Victimized Families Group works closely with other individuals and organizations including the government and civil society from local or neighboring regions to help provide aid. The support includes scholarships, sewing machines and other items that can help housewives earn a living.

In some families, mothers cannot nurse their babies because they need to work in the field at dawn. The Friends of the Affected Families Group coordinates with other organizations, such as The Children Development Foundation, to request powdered milk and other goods for babies to help support these families.
As for the families affected by lawsuits, Friends of the Victimized Families Group aids in mediation between them and the lawyers, Thailand human rights commission and government. This is so these families know their rights and have access to the assistance they deserve.

At present, Friends of the Victimized Families Group is committed to gathering the affected families in various activities such as therapy groups, vocational support and radio programs to communicate with the world and forge a better understanding.

Today, there are many support groups consisting entirely of victims of the crisis. They all work to be independent of aid.

The weakest women of victimized families from yesterday are the strongest women of today. They are ready to share their stories and experiences of triumph over adversi

กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย

กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย มาจากการรวมตัวของผู้หญิงในภาคประชาสังคมที่มีใจอาสาอยากช่วยเหลือบรรดาผู้หญิง และเด็กๆ ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ปีที่เริ่มเกิดเหตุการณ์ คือในปี 2547 เป็นต้นมา แกนนำผู้หญิงที่มีบทบาทสำคัญ ที่ช่วยก่อตั้งกลุ่มนี้ขึ้นมา คือโซรยา จามจุรี ซึ่งเป็นนักวิชาการประจำอยู่ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ม.อ.) วิทยาเขตปัตตานี โดยกิจกรรมที่ทำในตอนแรกๆ เริ่มด้วยการออกไปเยี่ยมเยียนให้กำลังใจครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบ หรือครอบครัวผู้สูญเสียถึงบ้าน

อาสาสมัครส่วนใหญ่ที่ออกไปเยี่ยมบ้าน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจาก ม.อ. วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งนักศึกษาจะเป็นที่รัก และชื่นชอบของเด็กกำพร้ามาก เพราะมีของ เกมสนุกๆ เล่นกับเด็กๆ ให้เด็กๆได้หัวเราะทุกครั้งที่ไปเยี่ยม ต่อมาขยายไปเป็นผู้มีน้ำใจหลากหลายอาชีพทั้งจากในและนอกพื้นที่ ซึ่งสนใจไปเยี่ยมเยียนครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบเพิ่มมากขึ้น มีผู้ที่เป็นพระ เป็นนักเขียน เป็นพนักงานบริษัท เป็นอาจารย์ เป็นแม่บ้าน แอร์โฮสเตส ผู้ที่ทำงานในกลุ่มองค์กรต่างๆ รวมทั้งนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาต่างๆ จากส่วนกลาง

ผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่คอยเชิญชวน และเชื่อมต่อให้การเยี่ยมเยียนและการช่วยเหลือครอบครัวผู้สูญเสีย เป็นไปโดยโดยไม่จำกัดศาสนา ภาษา วัฒนธรรม เชื้อชาติ และสถานที่ แต่ให้ยึดเอาชีวิตที่เหลืออยู่ คือแม่และเด็กๆที่บริสุทธิ์ เป็นตัวตั้ง คือคุณโสภณ สุภาพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา จากกรุงเทพฯ ในขณะนั้น ซึ่งท่านทำงานกับครอบครัวคนไทยทั้งประเทศ ในนามของมูลนิธิเครือข่ายครอบครัว โดยดำรงตำแหน่งเป็นประธานมูลนิธิเครือข่ายครอบครัว

การเยี่ยมบ้าน ทำให้ได้สัมผัสว่าครอบครัวเหล่านี้ กำลังเผชิญกับความทุกข์ยากอย่างไร ด้วยเหตุนี้ กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย จึงได้ประสานการทำงานกับบุคคล กลุ่มองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้มีน้ำใจทั้งภาครัฐ และประชาสังคมจากในและนอกพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เพิ่มขึ้นเพื่อขยายการช่วยเหลือสู่ครอบครัวผู้สูญเสียในด้านต่างๆ ทั้งในด้านทุนการศึกษา การจัดหาจักรเย็บผ้า หรือเครื่องมืออุปกรณ์อื่นๆที่จำเป็น สำหรับการประกอบอาชีพของหญิงหม้าย
บางบ้านมีเด็กเล็กที่แม่ไม่สามารถ ให้นมลูกได้ เพราะต้องออกไปทำงานกรีดยางตั้งแต่เช้ามืดทุกวัน กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย ก็จะประสานกับองค์กรในเครือข่าย เช่น มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก เป็นต้น เพื่อขอนมผงสำหรับเด็กอ่อน ช่วยเหลือครอบครัวเหล่านั้น

ส่วนครอบครัวที่ได้รับผลกระทบจากคดีความมั่นคง กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย จะช่วยประสานงานให้ครอบครัว ได้พบกับทนายความ กรรมการสิทธิมนุษยชน รวมทั้งช่วยประสานกับหน่วยงานรัฐด้านการเยียวยา เพื่อช่วยให้ครอบครัว สามารถเข้าถึงสิทธิในการรับการเยียวยาช่วยเหลือจากภาครัฐ แนวทางการทำงานที่สำคัญของกลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย ในวันนี้ คือ การส่งเสริมให้ครอบครัวผู้สูญเสีย ได้รวมกลุ่มกัน เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กลุ่มบำบัดหรือเยียวยาจิตใจ การส่งเสริมอาชีพ รวมถึงการจัดทำรายการวิทยุ เพื่อสื่อสารให้สังคมข้างนอกได้รับรู้เรื่องราว เป็นต้น

วันนี้ เกิดกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ หลากหลายกลุ่ม ที่พยายามพึ่งพาตัวเอง จากที่เคยเป็นมือล่าง คอยรับการช่วยเหลือ กลายมาเป็นมือผู้ให้ หรือมือบน เมื่อวานผู้หญิงจากครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบ เคยเป็นคนที่อ่อนแอที่สุด วันนี้ก็กลายเป็นคนที่แข็งแรงที่สุดได้ พร้อมแบ่งปันเรื่องราว และประสบการณ์การก้าวข้ามวิกฤติของชีวิตให้ครอบครัวอื่นๆต่อไป

Foreword by Dr. Surin Pitsuwan, Secretary General of the Association of Southeast Nations (ASEAN)

Jakarta, September 2009

It is a great pleasure to be asked by the Friends of the Victimized Families Group and the Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) to write a preface for this publication. I am honoured to be associated with this effort, since both organizations have been indefatigably working in the past few years to help the three border provinces of Pattani, Yala and Narathiwat in Southern Thailand to cope with the volatile situation through peace-building initiatives. This photo exhibition publication showcases pictures taken by women and youth from the southern Thai provinces. In this sub-region, over 80% of the population adhere to the Islamic faith and speak a local Malay dialect known as Yawi. Unfortunately, these border provinces have been experiencing violence and threats to human security on an unprecedented scale. According to sources some 3.500 people have died and 8,000 people have been injured since 2004. The victims were divided nearly equally between Muslims and Buddhists. The lives of people in the South are affected in a thousand small ways yet their undeterred will to survive is remarkable. To many of my fellow Thais outside the Deep South, the sub-region evokes images of Muslims versus Buddhists, where sometimes even chaos and fear are vividly present in the composition. A dangerous polarization of the circumstances exists for most bystanders and modern observers of the conflict.

I believe that this photo exhibition and publication would help us to appreciate and bridge the people of the South to the rest of the world, putting faces and stories on the nameless masses. The print edition opens the window to their lives, calling for our undivided attention to their plight and yearning for co-existence. They truly hold us to ransom for a better world. Every man, every woman, carries in heart and mind the image of the ideal place, known or unknown, actual or visionary. These images demonstrate that there's no limit to the human capacity for the homing sentiment. The stories of the Deep South hold one hope for peace and a better future for humanity. This book has truly helped me drift to the less travelled path of ‘no-sides”’ no ‘us- against -them’. The people living in the southern provinces work and eat, laugh and cry, holding tight to their faith as passionately as any earth citizen. The beautiful stills have been photographed by locals, capturing the unspoken acknowledgment to live in simple existence, the dream. It was the first time it had made me pause and absorb just how small and brave we are in the Deep South.

I want to thank all the contributors to this exhibition and the publication for their efforts to develop such a great presentation of life. I sincerely hope that many of my fellow Thais from all parts of the Kingdom will have the opportunity to visit the travelling exhibition or get a copy of this book.

With best wishes

Dr. Surin Pitsuwan

ASEAN Secretary General

คำนำโดย ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน)
จาการ์ตา กันยายน 2552

ผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสียและมูลนิธิฟรีดิค เอแบร์ท (FES) ให้เกียรติผมเขียนคำนำหนังสือเล่มนี้ ผมได้สัมพันธ์กับโครงการนี้ เนื่องจากองค์กรทั้งสองได้มานะทำงานเพื่อช่วยเหลือสามจังหวัดชายแดนใต้ คือปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ในการรับมือกับสถานการณ์ไม่มั่นคง ผ่านทางกระบวนการสร้างสันติภาพมาเป็นเวลาหลายปี หนังสือภาพถ่ายเล่มนี้นำเสนอภาพที่ถ่ายโดยผู้หญิงและคนหนุ่มสาวจากจังหวัดภาคใต้ของไทย ในภูมิภาคนี้ ประชากรมากกว่าร้อยละ 80 นับถือศาสนาอิสลาม และพูดภาษามาเลย์ที่เรียกกันว่าภาษายาวีเป็นภาษาหลัก เป็นเรื่องน่าเศร้าที่จังหวัดชายแดนทั้งสามประสบกับเหตุการณ์รุนแรงและภัยคุกคามความมั่นคงของมนุษย์ในระดับที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน มีการรายงานว่ามีคนล้มตายไป ประมาณ 3,500 คน และคนบาดเจ็บ 8,000 คน ตั้งแต่ปี 2547 เป็นต้นมา เหยื่อของความรุนแรงนั้นเป็นทั้งชาวมุสลิมและชาวพุทธจำนวนเท่าๆ กัน ชีวิตของผู้คนในภาคใต้นั้นได้รับผลกระทบ ในหลากหลายแง่มุมและความมุ่งมั่นที่จะเอาชีวิตรอดของพวกเขาก็น่าทึ่งเป็นอย่างยิ่งสำหรับเพื่อนๆ คนไทยจากภูมิภาคอื่น สามจังหวัดภาคใต้มีภาพของความขัดแย้งระหว่างชาวมุสลิมกับชาวพุทธ จนกระทั่งบางครั้งมีการนำเสนอภาพความวุ่นวายและความกลัวในแง่นั้น การแบ่งขั้วที่ร้ายกาจเช่นนี้ยังคงอยู่ในใจของผู้ที่เห็นเหตุการณ์และผู้ที่สังเกตการณ์ความขัดแย้งในยุคสมัยนี้ส่วนใหญ่
ผมเชื่อว่าการแสดงภาพถ่ายและหนังสือภาพถ่ายเล่มนี้จะช่วยให้เราเข้าใจคนในสามจังหวัดภาคใต้ และช่วยเชื่อมพวกเขาเข้ากับโลก โดยการนำเสนอตัวตนและเรื่องราวของเหล่าผู้คนทั่วไป หนังสือเล่มนี้เปิดหน้าต่างสู่ชีวิตของพวกเขา เรียกร้องความสนใจของเราสู่ชะตากรรมของพวกเขา และทำให้เราโหยหาการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน พวกเขาขอให้เราร่วมกันสร้างโลกใหม่ที่ดีกว่า ทุกคนทั้งหญิง และชายมีสถานที่ในอุดมคต ทั้งสถานที่จริงและสถานที่ในจินตนาการ ทั้งที่เป็นที่รู้จักและที่ไม่รู้จักอยู่ในใจของพวกเขา ภาพเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ศักยภาพของมนุษย์ในการรองรับความรู้สึกนั้นมีไม่จำกัด
เรื่องราวของสามจังหวัดภาคใต้เป็นเรื่องราวของความหวังที่จะมีสันติภาพและอนาคตที่ดีกว่าสำหรับมวลมนุษย์ หนังสือเล่มนี้ได้นำพาผมไปสู่เส้นทางแห่งการ “ไร้ฝ่าย” และไร้ “พวกเรา-พวกเขา” ที่ไม่ค่อยมีใครเดินนัก ผู้คนที่อยู่ในจังหวัดภาคใต้ทำงาน กิน หัวเราะ ร้องไห้ และยึดมั่นกับความเชื่อของพวกเขาอย่างลึกซึ้งเช่นเดียวกับมนุษย์โลกคนอื่นๆ ภาพถ่ายอันงดงามได้ถูกบันทึกไว้โดยคนท้องถิ่น และถ่ายทอดความฝันถึงชีวิตที่ดำรงอยู่อย่างเรียบง่ายโดยไม่ต้องมีคำบรรยาย นี่เป็นครั้งแรกที่ผมจะต้องหยุดดูและจมดิ่งลงไปในความตระหนักว่าคนเรานั้นกระจ้อยร่อยและกล้าหาญเพียงไร ในสามจังหวัดภาคใต้
ผมขอขอบคุณผู้ที่มีคุณูปการต่อการแสดงภาพและหนังสือเล่มนี้ทุกคน สำหรับความพยายามของพวกเขาในการสร้างสิ่งที่นำเสนอชีวิตที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเพื่อนๆ คนไทยจากที่ต่างๆ ทั่วประเทศจะได้มีโอกาสเข้าชมนิทรรศการเคลื่อนที่หรือได้เห็นหนังสือเล่มนี้

ด้วยความปรารถนาดี
ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ
เลขาธิการอาเซียน

Introduction and Acknowledgements

Dear reader, welcome to the publication “Through Our Eyes”!

Since 2004, the re-emerged conflict in the Deep South of Thailand demands the attention and engagement of policy makers and peace-builders, security experts, NGOs and academics, media and human rights activists and many other stakeholders. While it is sad and tragic for the affected population, among them a huge number of women and children, that peace and stability seem to be yet a distant goal, it is reassuring and encouraging to know that many members of civil society and government institutions continue to work towards these aims.

On the other hand, when we talk informally with Thai citizens in Bangkok and other parts of Thailand about their most southern provinces, they reveal that they do not know very much. The average person seems to know that this is a predominantly Muslim region, where bombings and killings take place on a daily basis. But how do people there live, how do they feel in their most precarious situation? The dreams, hopes and capacities of the people in the South are hardly shared with their fellow citizens. Thus, we felt that it might be useful to initiate a photo project, with the aim to open to the “outside world” a small window into the lives of affected people in the South. As we all know and experience every day, the power of pictures lies in its capacity to create empathy, an empathy which often leads to solidarity, support and needed change.

Several informative and high-quality art or photo projects on the Deep South were completed in the last few years. With this publication and the related photo exhibition we would like to add yet another, different perspective to the messages which have been transported so far. In our opinion, the intriguing aspect of this project is that the women, children and young people involved have been posing, shooting and selecting their own pictures. They were giving us their own perspectives. For that purpose the Friedrich-Ebert-Stiftung and its partners of the Friends of the Victimized Families Group have equipped the participants with simple digital cameras. The technique used is not an entirely new approach. It was partly inspired by similar projects in other parts of the world such as ex-Yugoslavia, Iraq, India. In all these photo-stories the participants focused on what they thought was important to tell others about their stories.

In order to make that happen, many people contributed to the project. Ms. Soraya Jamjuree, the coordinator of the Friends of the Victimized Families Group, who worked on several occasions with FES before, did not hesitate to join the project and secured the participation of many members of her network. Two workshops were organised in order to prepare the photo exhibition. In a first workshop we presented the project to a selected group of interested youth and women. This was very important since we wanted to make sure that everybody would join the initiative voluntarily and would understand the project’s objective. During that day, a small training session with Mr. Wichot Krithep from Phuket Environmental Protection Group how to take good pictures with a simple digital camera was organized too. In the second workshop a few months later, we selected the best and most inspiring pictures together with the participants. In most cases everyone liked the same pictures and the selection process was therefore fairly easy.

Nevertheless, it took many months before all the pictures were sent to the designing and publishing team in Bangkok. Since the resolution was not always appropriate, the support of Tooten Photography – notably Ms. Chalitaporn Yamoon and Mr. Suebsak Chodhirunkongwut – was essential for overcoming all technical difficulties. The photos would not be so powerful in their expression without all the personal messages of each photographer. Ms. Lekha Kliengklao worked very hard to collect the pictures, the captions and personal statements timely enough for editing and printing.

Of course, the real heroes behind “Through Our Eyes” are the photographers. Their willingness to share some of their beliefs and thoughts is the sole reason for undertaking this photo documentary. We would like to express our deepest gratitude to Amanee Jealah, Baddriyah Na Rueso, Doloh Chetae, Dungsuda Nuisupab, Faliheen Group, Farida Waedureh, Friends of the Victimized Families Group, Hilal-Ahmar Foundation, Jarat Kiatsereetam, Khaliyoh Halee, Lekha Kliengklao, Maroning Salaeh, Nikhasnah Kuno, Prachya Toh-Etea, Ranee Duntara, Rohanee Samahoh, Saudah Da-oh, Sitimariam Binyoh, Sulaiman Buraheng, Sureerat Sopin, Susy Suding, Thida Wannalak, Waesamiroh Mae, Wanpen Jiwatnaranglitakul and Yaena Salaemae. For the sake of security, some persons preferred to give their affiliated network names; we thank them wholeheartedly for their courage in opening up their lives to the lenses of the camera. Although this exhibition was aiming to show primarily the perspectives of youth and women, a group of male fishermen was inspired and expressed readiness to contribute. We happily integrated them into the project and thank them for their enthusiasm and efforts.

Special thank goes to Mr. Ittinat Seeboonruang, Ms. Nathamon Muangmit, Ms. Tien Truong from the Change Initiative and Ms. Stephanie du Chatellier who dedicated voluntarily endless hours to this project: They translated the texts from Thai into English, cross-checked, corrected and worked hard to make sure that the comments and statements are kept authentic.

“Through Our Eyes” is not a stand-alone activity. It is part of a larger Southern Thailand programme, a series of workshops, seminars, trainings, dialogues and publications, which was designed by FES in the beginning of 2008 and came to an end in October 2009. Prior to this special programme, FES has already been working with various partner organisations and individuals, in order to support peace-building through dialogue, and it will continue to do so in the future. Producing an exhibition and publishing a photo book is not a purpose in itself. It is a starting point for more public dialogue, more citizens’ concern and maybe one or the other new friendship. Currently, the exhibition is travelling around Thailand and the publications are being distributed to interested organisations and individuals in an effort to increase understanding among the Thai people and beyond. Partners and friends of FES and Friends of the Victimized Families Group have signalled their interest to exhibit the photos, so we sincerely hope that the two sets of 41 different pictures each will reach many Thai people. At a later stage, we would like to show them abroad as well.

We hope that the viewer will feel more connected to the people in the South and gain a clearer understanding of the photographers’ lives, feelings and circumstances. We believe that the pictures will help to increase the already existing curiosity and reduce the wide-spread stereotypes and prejudices about the people of the South by making them just what they are: fellow human beings.

Vesna Rodić
Resident Director
Friedrich-Ebert-Stiftung

Jost Wagner
Advisor to the FES Southern Thailand Programme
The Change Initiative

คำนำและคำขอบคุณ

ขอต้อนรับผู้อ่านทุกท่านสู่ “เบื้องหลังชีวิต”!

ตั้งแต่ปี 2547 เป็นต้นมา ความขัดแย้งในสามจังหวัดภาคใต้ของประเทศไทยที่คุกรุ่นขึ้นมาอีกครั้ง ได้รับความสนใจและการเข้าแก้ไขปัญหาของผู้กำหนดนโยบาย นักสันติวิธี ผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคง องค์กรพัฒนาเอกชน นักวิชาการ สื่อมวลชน และผู้ปฏิบัติงานด้านสิทธิมนุษยชน รวมไปถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ อีกมาก ในขณะที่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเศร้าและโศกนาฏกรรมสำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบ ซึ่งรวมถึงเด็กและผู้หญิงจำนวนมาก จนสันติภาพและความมั่นคงดูเหมือนจะเป็นเป้าหมายที่ไกลเกินเอื้อม แต่การที่ได้รับรู้ว่ามีสมาชิกจำนวนมากของประชาสังคมและหน่วยงานรัฐบาลที่มุ่งมั่นทำงานเพื่อไปสู่เป้าหมายนี้ก็เป็นสิ่งที่สร้างกำลังใจและความมั่นใจได้อย่างดี

ในขณะเดียวกัน เมื่อเราพูดคุยกับคนไทยในกรุงเทพฯ และในส่วนอื่นๆ ของประเทศเกี่ยวกับเรื่องราวในสามจังหวัดภาคใต้ก็กลับพบว่าพวกเขาไม่ทราบอะไรมากนัก คนทั่วไปดูเหมือนจะรู้ว่าพื้นที่แทบนั้นมีชาวมุสลิมอยู่เป็นส่วนใหญ่ และเป็นที่ที่มีการวางระเบิดและการฆาตกรรมเกิดขึ้นแทบจะทุกวัน แต่พวกเขาไม่รู้ว่าคนที่นั่นอยู่กันอย่างไร พวกเขารู้สึกอย่างไรในสถานการณ์เสี่ยงภัยเช่นนั้น ความฝัน ความหวัง และความสามารถ ของผู้คนในภาคใต้นั้นแทบจะไม่ได้เป็นสิ่งที่คนไทยคนอื่นๆ มีร่วมด้วยเลย เราจึงหวังว่า โครงการภาพถ่ายที่มีเป้าหมายเพื่อเปิดหน้าต่างเล็กๆ สู่ชีวิตของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ในภาคใต้ให้กับ “โลกภายนอก” นี้จะมีประโยชน์อยู่บ้างดังที่เราได้รับรู้และประสพอยู่ทุกวัน พลังของภาพถ่ายนั้นอยู่ที่ความสามารถในการสร้างความเข้าอกเข้าใจอันมักจะนำไปสู่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว การสนับสนุน และความเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นได้

ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา ได้มีโครงการศิลปะหรือภาพถ่ายที่ให้ข้อมูลและมีคุณภาพดีเกี่ยวกับสามจังหวัดภาคใต้อยู่หลายโครงการ เราขอเสนออีกมุมมองหนึ่งของเรื่องราวที่ได้มีการถ่ายทอดกันมาด้วยสิ่งพิมพ์เล่มนี้และด้วยการแสดงภาพถ่ายที่เกี่ยวข้อง เราเห็นว่าสิ่งที่น่าทึ่งเกี่ยวกับโครงการนี้ก็คือ ผู้หญิง เด็ก และคนหนุ่มสาว ที่เกี่ยวข้องได้จัดท่าทางถ่ายภาพ และเลือกภาพของพวกเขาเอง พวกเขาได้ถ่ายทอดมุมมองของตนแก่เรา มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท (FES) และ กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย ได้มอบกล้องดิจิตัลให้แก่ผู้เข้าร่วม วิธีการนี้ไม่ใช่วิธีการที่ใหม่เลย แต่เป็นวิธีที่ได้รับแรงบันดาลใจส่วนหนึ่งมาจากโครงการคล้ายคลึงกันในส่วนอื่นของโลก เช่น ในอดีตประเทศยูโกสลาเวีย อิรัค อินเดีย ในเรื่องเล่าภาพถ่ายเหล่านี้ ผู้เข้าร่วมเน้นไปที่สิ่งที่พวกเขาเห็นว่าสำคัญที่น่าจะบอกเล่าแก่คนอื่นเกี่ยวกับเรื่องราวของพวกเขา

ในการดำเนินโครงการนี้มีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก อาจารย์โซรยา จามจุรี ผู้ประสานงานของ กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย-ซึ่งได้ทำงานร่วมกับ FES ในหลายโอกาสมาก่อน ไม่ลังเลใจเลยที่จะเข้าร่วมโครงการและดูแลให้สมาชิกจากเครือข่ายของเธอเข้าร่วมโครงการ ได้มีการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการขึ้นสองครั้งเพื่อเตรียมการจัดแสดงภาพถ่ายในการประชุมครั้งแรก เราได้นำเสนอโครงการต่อกลุ่มคนกลุ่มสาวและกลุ่มผู้หญิงที่มีความสนใจในโครงการ การประชุมครั้งนี้สำคัญมากเนื่องจากเราต้องการให้ทุกคนที่เข้าร่วมตัดสินใจร่วมโครงการนี้ด้วยความสมัครใจ และด้วยความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของโครงการ ในวันนั้น ได้มีการอบรมสั้นๆ เรื่องการถ่ายภาพโดยกล้องดิจิตอลธรรมดา โดย คุณวิโชติ ไกรเทพ จาก ชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภูเก็ต ในการประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่สองที่จัดขึ้นสองสามเดือนหลังจากนั้น เราได้เลือกภาพที่ดีที่สุดและที่สร้างแรงบันดาลใจมากที่สุดร่วมกันกับผู้เข้าร่วม โดยส่วนใหญ่แล้วทุกคนชอบภาพเดียวกัน กระบวนการเลือกจึงทำได้ค่อนข้างง่าย อย่างไรก็ตามเราใช้เวลาหลายเดือนกว่าที่ทุกภาพจะถูกส่งไปยังฝ่ายออกแบบและฝ่ายตีพิมพ์ในกรุงเทพฯ เนื่องด้วยความละเอียดของภาพมักจะออกมาไม่เหมาะสำหรับการตีพิมพ์การสนับสนุนจาก Tooten Photography โดยเฉพาะคุณชลิตาภรณ์ ยามูล และคุณสืบศักดิ์ โชติหิรัญคงวุฒิ จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการก้าวข้าม อุปสรรคทางด้านเทคนิคต่างๆ ภาพถ่ายเหล่านี้จะไม่อาจทรงพลังในการถ่ายทอดความหมายได้เลยหากปราศจากถ้อยความที่มาจากผู้ถ่ายภาพแต่ละคน คุณ เลขา เกลี้ยงเกลา ได้มุ่งมั่นรวบรวม-ภาพถ่าย คำอธิบายภาพ และถ้อยคำส่วนตัวของผู้ถ่ายภาพ ได้ทันเวลาสำหรับการบรรณาธิกรและการพิมพ์

ผู้ที่อยู่เบื้องหลังโครงการ “เบื้องหลังชีวิต” ตัวจริงคือเหล่าผู้ที่ถ่ายภาพ ความปรารถนาของพวกเขาที่จะแบ่งปันความเชื่อและความคิดของตนนั้นเป็นเพียงเหตุผลเดียวที่ทำให้พวกเขามาเข้าร่วมโครงการสารคดีภาพถ่ายครั้งนี้ เราขอแสดงความขอบคุณอย่างลึกซึ้งต่อ อามานี เจะและ, บัดรียะห์ ณ รือเสาะ, ดอเลาะ เจ๊ะแต, ดวงสุดา นุ้ยสุภาพ, กลุ่มสื่อฟาลิฮีน, ฟารีดา แวดือเร๊ะ, กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย, มูลนิธิฮิลาลอะห์มัร, จรัส เกียรติเสรีธรรม, คอลีเยาะ หะหลี, เลขา เกลี้ยงเกลา, มะรอนิง สาและ, นิฮัสน๊ะ กูโน, ปรัชญา โต๊ะอิแต, ราณี ดุลธารา, รอฮานี สมาเฮาะ, เสาดะห์ ดาโอะ, ซีตีมาเรียม บินเยาะ, สุไลมาน บือราเฮง, สุรีรัตน์ โสภิณ, ซูซี ดูดิง, ธิดา วรรณลักษณ์, แวสามีเร๊าะ แม, วันเพ็ญ จิวัฒนารังสิตกุล และ แยน๊ะ สะแลแม ด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัย ผู้ถ่ายภาพบางคนขอให้ใช้เปิดเผยเครือข่ายของพวกเขาแทนชื่อตนเอง เราต้องขอขอบคุณพวกเขาสำหรับความกล้าหาญในการเปิดเผยเรื่องราวชีวิตของตนสู่เลนส์กล้อง แม้ว่าการแสดงภาพครั้งนี้จะมุ่งเป้าไปที่การนำเสนอมุมมองของเยาวชนและผู้หญิง แต่ก็มีกลุ่มชาวประมงผู้ชายที่เกิดแรงบันดาลใจและแสดงความต้องการที่จะเข้าร่วมด้วย เราจึงเปิดรับพวกเขาเข้าสู่โครงการด้วยความยินดี และขอขอบคุณสำหรับความกระตือรือร้นและความพยายามของพวกเขา

เราขอขอบคุณ คุณอิทธิณัฐ สีบุญเรือง, คุณนัทธมน ม่วงมิตร, คุณเทียน ตรวง จากทีมงาน The Change Initiative และ คุณสเตฟานี ดู ชัตเตลเย่ ผู้ได้อาสาสมัครทุ่มเทเวลาให้กับโครงการนี้เป็นพิเศษ พวกเขาแปลข้อความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ-ตรวจสอบและแก้ไขคำผิด และทำงานอย่างหนักเพื่อให้ความเห็นและถ้อยคำต่างๆ ตรงตามความหมายต้นฉบับที่สุด

“เบื้องหลังชีวิต” นั้นไม่ใช่กิจกรรมที่จัดขึ้นเดี่ยวๆ โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการใหญ่ในสามจังหวัดภาคใต้ที่ออกแบบโดย FES ซึ่งมีทั้งการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ การสัมมนา การฝึกอบรม การสานเสวนา และการผลิตสิ่งตีพิมพ์ โดยเริ่มตั้งแต่ปี 2551 และสิ้นสุดในเดือนตุลาคม 2552 ก่อนหน้าโครงการพิเศษนี้ FES ได้ทำงานกับองค์กรภาคีหลายองค์กรและกับบุคคลต่างๆ เพื่อสนับสนุนกระบวนการสร้างสันติภาพผ่านทางการสานเสวนา และเราจะยังคงทำงานนี้ต่อไปในอนาคต การจัดนิทรรศการและการตีพิมพ์หนังสือภาพถ่ายนั้นไม่ได้บรรลุเป้าหมายในตัวเอง แต่เป็นจุดเริ่มต้นของการสานเสวนาสาธารณะมากขึ้น ของความใส่ใจของพลเมืองมากขึ้น-และอาจจะสร้างมิตรภาพใหม่ๆ ขึ้นบ้าง ในขณะนี้ เราจัดแสดงภาพถ่ายไปทั่วประเทศ และมีการเผยแพร่สิ่งตีพิมพ์ให้แก่องค์กรและบุคคลที่สนใจ เพื่อที่จะสร้างความเข้าใจในกลุ่มคนไทยและคนอื่นๆ องค์กรภาคีและเพื่อนๆ ของ FES และ-กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย มีความสนใจที่จะจัดแสดงภาพถ่าย เราจึงหวังว่าภาพ 82 ภาพที่แบ่งออกเป็นสองชุดนี้จะเข้าถึงคนไทยอีกหลายคน ในช่วงท้ายของโครงการ เรายังจะนำภาพไปแสดงในต่างประเทศอีกด้วย

เราหวังว่าผู้ชมจะรู้สึกเชื่อมสัมพันธ์กับคนในสามจังหวัดภาคใต้ และมีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับชีวิต ความรู้สึก และสภาพแวดล้อมของผู้ที่ถ่ายภาพ เราเชื่อว่าภาพถ่ายจะช่วยเพิ่มความใคร่รู้ที่มีอยู่แล้ว และลดการตีตราและอคติที่มีต่อคนในภาคใต้ลงโดยการทำให้พวกเขาเป็นสิ่งที่พวกเขาเป็น นั่นคือเป็นเพื่อนมนุษย์คนหนึ่งนั่นเอง

เวสนา โรดิช
ผู้อำนวยการ
มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท ประเทศไทย

โยส วากเนอร์
ที่ปรึกษาโครงการภาคใต้ มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท
The Change Initiative

เลขา เกลี้ยงเกลา

ฉันรักการเดินทางที่มอบประสบการณ์ชีวิตอันหลากหลายโดยหาซื้อมิได้ฉันถ่ายทอดเรื่องราวที่ได้พานพบเป็นตัวหนังสือและภาพถ่าย หนทางชีวิตที่ฉันเลือกคืออิสลาม ฉันเรียนรู้ทุกสิ่งที่เข้ามาทั้งดีและร้ายเป็นบทเรียนแก่ชีวิต ครอบครัวของฉันไม่ขัดขวางการตัดสินใจของฉัน เราต่างเรียนรู้และทำความเข้าใจกันและกัน สิ่งใดที่จะพบเจอเป็นสิ่งที่ฉันไม่กังวล

ปัตตานี...ดินแดนแห่งนี้ทำให้ฉันได้เรียนรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดไว้ฉันมีความสุขกับการงานที่ฉันรัก แม้มิใช่หนทางที่ร่ำรวยเงินทองเฉกเช่นคนอื่น

เรื่องราวที่ฉันคิดและเขียนเป็นแง่มุมงดงามในวิถีมนุษย์ ฉันตั้งใจทำงานที่รักไปจนกว่าจะสิ้นแรงพร้อมเรียนรู้วิถีแห่งอิสลามไปจนกว่าจะหมดลมหายใจ

Lekha Kliengklao

I love traveling which gives me invaluable life experiences. I express my stories through my writings and photographs. The path I choose is Islam. I've realized that everything in my life, both good and bad, are all worthy lessons. My family doesn't interfere with my decisions. We learn from and have come to understand each other.

What comes next is not something I'm worried about.

This land of Pattani has taught me that everything is already predestined. I receive my bliss from my work, although it might not be a path as full of wealth as other people's.

My stories are about the beatiful side of humanity. I intend to continue this work that I love until my last breath and learn the way of Islam.

ชีวิตประจำวันของผู้คนในตลาดเป็นไปอย่างเรียบง่าย มากหน้าหลายตาทั้งเชื้อชาติศาสนา
ต่างพูดคุยทักทายกันด้วยไมตรีที่มีต่อกัน รอยยิ้มและเสียงหัวเราะยังคงเป็นสิ่งปกติของผู้คนในพื้นที่
The daily life of people in the marketplace continues very simply. They are from every
ethnicity, nationality and religion, yet they converse with great generosity towards each other.
Smiles and laughter are still common in the area.

ชายในชุดทหารทำหน้าที่ระวัดระวังภัยแก่ประชาชนและตนเอง
ขณะที่ชายถีบสามล้อนั่งรอผู้โดยสารหน้าตลาดในอีกอารมณ์
ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตนเองเป็นปกติในทุกวันของชีวิต ณ ชายแดนใต้แห่งนี้
A man in a military uniform watches over the civilians and himself carefully.
Another man with his trishaw waits for passengers with a different feeling.
Everyone does their best to get through the day. This is the way it is in the southern border of Thailand

ฟรี กระเป๋าผ้า

ความเป็นจริงที่เป็นไปของชายแดนใต้ในวันนี้คือ
ผู้คนหลากหลาย ต่างที่มา ต่างความเชื่ออยู่ร่วมกันและพึ่งพากันและกัน
แม้จะเกิดเรื่องราวอะไรขึ้น ชีวิตต้องดำเนินไปตามครรลอง
A truth in the Deep South today is that people regardless
of their different backgrounds, origins
and beliefs do coexist and depend on each other.
No matter what happens, life continues in this manner.

ชีวิตต้องสู้ ทุกวันของชีวิตที่ต้องดิ้นรน
แม้เรี่ยวแรงแห่งวัยจะร่วงโรย
ความเป็นจริงของชีวิตคือยังต้องสู้ต่อไป
Life is a constant struggle, undeterred by aging.
This couple in the autumn of their
lives faces that reality daily.

ชีวิตประจำวันของมุสลิมเป็นไปด้วยความสงบ
ความสุขแห่งการระลึกถึงพระเจ้าด้วยการละหมาด
คือเสาหลักแห่งความศรัทธาของอิสลามิกชน
The daily life of a Muslim is serene.
The bliss from feeling God through praying
is a pillar of faith for all Muslims.

ด้วยวัยของเมาะควรแก่การพักผ่อน มีความสุขอยู่กับลูกหลาน หากแต่ความจำเป็นในชีวิตของเมาะ
ที่ต้องหาเลี้ยงตนเองทำให้ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เมาะต้องดิ้นรนหาปัจจัยเลี้ยงปากท้อง
แม้ร่างกายจะล้าจะเหนื่อยเพียงไร หัวใจของเมาะยังต้องสู้จนกว่าจะสิ้นแรง

At her age, this grandma deserves to rest at home surrounded by her loving family,
but the necessity to earn a living prevents her from enjoying that scenario.
No matter the exhaustion, she still has to fiftght with her brave heart until the end.

มะรอนิง สาแลาะ, ดอเลาะ เจ๊ะแต, เสาดะห์ ดาโอ๊ะ

เราสามคนเป็นชาวประมงโดยสายเลือดที่ภูมิใจในความเป็นชาวประมงและไม่ลืมภูมิหลังของตัวเอง พวกเราคือชาวบ้านดาโต๊ะ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี ถิ่นอันเป็นที่ตั้งของมัสยิดดาโต๊ะอันเก่าแก่ร่วมสมัยกับมัสยิดกรือเซะอันลือชื่อ เราเป็นชาวประมงตัวเล็กๆ ใช้ชีวิตแบบพอเพียงและชาญฉลาด พวกเราอยากให้สังคมภายนอกได้รับรู้ถึงวิถีชีวิตที่ยังเหลืออยู่ของพวกเราผ่านภาพถ่าย

จากปัญหาชายแดนใต้ที่รุนแรง พวกเราไม่สามารถตอบคำถามให้สังคมได้รู้ถึงปัญหาที่แท้จริง แม้บางครั้งสังคมอาจมองพวกเราว่ารู้ทุกอย่างในเรื่องราวที่เกิดขึ้น หากความเป็นจริงคือเราเองก็ไม่รู้ว่าจุดประสงค์ของการก่อเหตุคืออะไร แต่ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นไม่ได้กระทบโดยตรงกับวิถีชีวิตชาวประมง

ด้วยวิถีชีวิตที่ไม่เหมือนงานทั่วไปของชาวประมงอาจทำให้มีการเข้าใจผิด เช่นการออกเรือในตอนกลางคืนจำเป็นต้องเอาน้ำมันสำรองไปด้วย เจ้าหน้าที่จึงอาจมองว่านำไปเพื่อจุดประสงค์อื่น เมื่อเขาเข้าใจในสิ่งเหล่านั้น ปัญหาทุกอย่างก็หมดไป

Maroning Salaeh, Ɗoloh Chetae, Saudah Ɗa-oh

We three are fishermen by birth. We are proud of our family legacy and have always been true to our roots. We are villagers from Datoh, Yaring district in Pattani– the home of the ancient Datoh Mosque which is as old as the famous Krue Se Mosque. We are only ordinary fishermen who live wisely and with sustainability. We would like the world to know our way of life through these photos.

When talking about the crisis, we also do not hold the answers. People may think that we know what's actually going on but in reality, we don't know the purpose of the insurgency either. It doesn't directly affect the lives of fishermen really.

The unusual lifestyle of fishermen may create some misunderstandings though. For instance, when we sail at night we need to bring spare fuel. The officers hence sometimes suspect our motivation for having the fuel on board because some schools have been burned down by insurgents. When we explain ourselves to the officers, everything is settled.

ทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กเล็กๆ จากบ้านดาโต๊ะต้องไปเรียนหนังสือที่บ้านปาตาบูดีซึ่งอยู่ห่างไป 3 กิโลเมตร
ทางศูนย์ฯ ไม่มีรถยนต์ จึงต้องมารับเด็กๆ ด้วยรถมอเตอร์ไซค์พ่วงข้างพร้อมจ่ายค่าอาหารและค่ารถให้เด็กวันละ 12 บาท
ในวันจันทร์ถึงพฤหัสบดี เด็กๆ จะใส่ชุดนักเรียน และเมื่อถึงวันศุกร์จะใส่ชุดประเพณีท้องถิ่นมลายูเป็นที่น่าเอ็นดู
From Monday to Friday, children from Datoh Village have to go to school at Baan Patabudee Center,
which is 3 kilometers away. The center has no school bus, so it picks up the kids with a motorbike side car
and also provides 12 baht each day for every child’s lunch. The kids wear their school uniforms
from Monday to Thursday. On Friday, they wear their traditional dress.

ชีวิตเด็กๆ ชายแดนใต้ต้องเรียนหนักกว่าเด็กอื่น ต้องเรียนรู้ฟัรดูอีน (สิ่งที่ต้องปฏิบัติของศาสนาอิสลาม)
ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จริยธรรม ศีลธรรม ต้องสร้างความเข้าใจแก่ผู้คนในชุมชนให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของตาดีกา
(โรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์) และช่วยให้ตาดีกาอยู่ได้ เพราะชุมชนคือกระดูกสันหลังของตาดีกา
The children in the Deep South need to study very hard. They have to study Farduin
(the obligatory actions according to Islam) for instruction on how to conduct their daily lives. Students must
also take classes in morality and ethics as well as spread an understanding of the objectives of Tadika
(the Sunday religious school) in the community. The people are the backbone of Tadika.

หลังจากช่วยกันเก็บปลาและกุ้งจากอวนที่ออกเรือ ภรรยาทูนกะละมังใส่ปลาและกุ้ง
เดินนำหน้าสามีอุ้มลูกน้อยตามหลัง เป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวประมงบ้านดาโต๊ะ
After coming back from fishing, the wife carries fish and shrimp
in a large bucket followed by her husband carrying their little toddler.
This is the simple lifestyle of the villages of Datoh.

ผู้ชายคนนี้และลูกๆ มีอาชีพงมกุ้งและจับปลาด้วยมือในอ่าวปัตตานี
เป็นอาชีพดั้งเดิมที่เขาสามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างมีความสุข
ดังคำที่ว่า “ครอบครัวเดียวกันต้องพึ่งพากันและกัน”
This man with his childen make a living by catching fish
and shrimp with their bare hands in Pattani Bay.
It is a job that allows him to take care of his family quite happily.
As the old saying goes, “Everyone must help each other in the family”.

ลุงคนนี้มีอาชีพวางลอบปูม้า หลังจากเก็บลอบปูเสร็จ
เขานั่งซ่อมลอบเพื่อนำไปใช้ใหม่โดยไม่ต้องซื้อเพิ่ม
เป็นอีกหนทางประหยัดของชาวประมง
This old man catches crabs to earn his living.
He repairs his traps himself
so that he can save some money.

เมื่อทรัพยากรในอ่าวปัตตานีลดลง สามีไปทำงานในร้านต้มยำกุ้งที่มาเลเซีย ภรรยาจึงต้องดิ้นรนออกทะเลเอง
นับเป็นปัญหาของความสัมพันธ์ที่ขาดหายไปในครอบครัวและเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความเข้าใจกัน
Because the natural resources in Pattani Bay have been depleted, her husband has gone to work in a restaurant in Malaysia.
This woman has to struggle on her own to make a living by fishing. It is a family relation situation that requires mutual understanding.

หลังจากแต่งเย็บปะอวนของตัวเองเสร็จผู้หญิงในหมู่บ้านจะรับจ้างแต่งอวนของเพื่อนบ้านเพื่อหารายได้ในการประทังชีวิต

Some women in the village earn money by mending fishing nets

เด็กสมัยนี้พึ่งพาเทคโนโลยีมากเกินไปทำให้ลืมชาติพันธุ์และมาตุภูมิของตนเอง
เด็กกลุ่มนี้พยายามบอกให้สังคมรู้ว่าแท้จริงแล้วบรรพบุรุษของพวกเขาอาศัยเรือใบ
ทำการประมงในอ่าวปัตตานีเลี้ยงดูครอบครัวมาจนถึงทุกวันนี้เช่นไร
Children these days are so dependant on modern technology
that they have forgotten their own culture. These children,
with their simple boats, are expressing their pride for their ancestors
who used sailboats for fishing in Pattani Bay. It is a noble tradition
that continues to provide a living for their families today.

เขาเป็นช่างเขียนลายเรือกอและในหมู่บ้านดาโต๊ะ
โดยอาศัยการเรียนรู้และพรสวรรค์ที่พระเจ้าประทานมาให้
He is a boat painter in the Datoh Village.
His knowledge and skill are a gift from God

วิถีซากาตเป็นหนทางช่วยเหลือสังคมผู้ด้อยโอกาส
ชาวดาโต๊ะภูมิใจที่คณะกรรมการมัสยิดมีนโยบาย“จ่ายซากาตที่มัสยิด”
เพื่อแจกจ่ายให้แก่คนด้อยโอกาสในหมู่บ้านอย่างทั่วถึง
สิ่งนี้ทำให้สังคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความเข้าใจในความต้องการของสังคมตนเอง

Zakat is a way of helping those in trouble and facing financial insecurity.
The villagers of Datoh are proud that the Mosque committee has come up
with the policy, "Give your Zakat at the Mosque", to donate items
to underprivileged people. With this, the society can live together with
a greater understanding of the needs within the community.

นิฮัสน๊ะ กูโน

การได้มีส่วนร่วมในการทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในเรื่องต่างๆ ทำให้ฉันได้รับรู้ว่า พื้นที่แห่งมาตุภูมิของฉันนี้ยังมีผู้คนอีกมาก ที่ไม่ได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในหลายด้านแม้กระทั่งความจำเป็นพื้นฐานของชีวิตมนุษย์
ฉันหวังให้พวกเขาได้รับสิทธิ์เหล่านั้นเช่นคนอื่น และตั้งใจช่วยเหลือตามความสามารถที่ฉันจะช่วยได้

Nikhasnah Kuno

Being involved with helping others who are less fortunate in life has taught me that in this homeland of mine, there are so many people who lack the same opportunities I have. Most do not even have basic necessities met for their living.
I hope they receive the same rights as everyone else, and I intend to support them as best as I can.

หญิงชาวนาจากชุมชนพ่อมิ่ง ปะนาเระ เดินทูนรวงข้าวหลังการเก็บเกี่ยว ผู้หญิงที่นี่มีส่วนร่วมในการทำนาทุกขั้นตอน

A female farmer from the Poming Panare community carries harvested rice.

The local women here are as involved in farming as their husbands.

ชาวนากำลังเกี่ยวข้าวที่ทุ่งนาในช่วงเวลาเก็บเกี่ยวข้าว บรรยากาศเช่นนี้ยังมีให้เห็นเป็นปกติของพื้นที่แห่งนี้

The farmers are harvesting their crops, a very common activity seen in the area.

เด็กๆ โรงเรียนตาดีกากำลังรับประทานอาหารในงานประเพณีของชุมชนด้วยความเอร็ดอร่อย

The students of the Tadika School enjoy their lunch at a local festival.

ทุกคนในชุมชนช่วยกันทำอาหารและนำมาจัดเลี้ยงที่มัสยิดเพื่อจัดงานเมาลิด ซึ่งเป็นงานประเพณีของแต่ละชุมชน

In the community, it is traditional for everyone to help prepare the food at the mosque for the Maolid Festival.

กลุ่มสื่อฟาลิฮีน

กลุ่มสื่อฟาลิฮีน เกิดจากการรวมตัวของคนในภาคประชาสังคมที่ให้ความสำคัญและเล็งเห็นคุณค่าของสื่อว่าสามารถเป็นสื่อกลางเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างกันได้ โดยเฉพาะต่อเรื่องราวและผู้คนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งเป็นคนไทยเชื้อสายมลายูนับถือศาสนาอิสลามและมีวัฒนธรรมที่ต่างจากคนไทยส่วนใหญ่ของประเทศ

นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ กลุ่มสื่อฟาลิฮีนได้เข้าไปมีบทบาทในการช่วยเหลือหญิงหม้ายและเด็กกำพร้า ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงด้วยการนำเสนอเรื่องราวการก้าวข้ามวิกฤติของบรรดาหญิงหม้ายผ่านวารสาร “อิสตรี” นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งกองทุนเพื่อสตรีหม้ายและเด็กกำพร้าในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อเป็นทุนช่วยเหลือด้านทุนการศึกษาและส่งเสริมอาชีพให้แก่ครอบครัวผู้สูญเสียอีกด้วย

สำหรับภาพถ่ายต่างๆ นั้นเป็นอีกสื่อหนึ่งที่มีพลังในการถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ และความรู้สึก ดังนั้นทุกครั้งที่ผู้สื่อข่าวของกลุ่มสื่อฟาลิฮีนกดชัตเตอร์ จะพยายามสะท้อนแง่มุมของภาพที่ให้ความหมายมากที่สุด โดยเฉพาะเมื่อภาพนั้นเป็นภาพของหญิงผู้เป็นเหยื่อของความรุนแรงและสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักของครอบครัวไป

The Faliheen Group

The Faliheen Press is a gathering of people from civil society who value the press and see the importance of its neutrality in building understanding between people. This goes especially for the people in the Deep South that consist of Thai Malay Muslim and come from a different cultural background than the majority of the nation.

Since the conflict situation arose in the border provinces, the Faliheen Press has played a role in helping women and orphans affected by the violence. This was achieved by presenting through the Istree Magazine (Lady Magazine) success stories of other women who overcame their difficulties. In addition, the Faliheen Press has created a fund to grant scholarships and vocational stipends for affected orphans and women in the border provinces.

Photos are seen as another powerful mean of expressing stories and emotions.

Every shutter pressed by a Faliheen journalist is full of the intention to reflect the most meaningful aspect of the situation, especially when it is a photo with the women victims of violence who have lost their loved ones.

หลานชายทั้งสองคน แวจิ และคนอื่นๆ ที่ฉันเห็น ต่างเมื่อยล้าจากการพบปะพูดคุยเรื่องความเดือดร้อนของแต่ละคน
ฉันรู้ว่าทุกคนต่างรอคอยความหวังและความเป็นธรรม แต่ใครเล่าจะเป็นผู้ทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นจริง
Everyone is tired and worn out after talking about each other's problems.
They all wait for hope and justice. But who can grant them their wishes?

ผู้หญิงเหล่านี้ต้องรับภาระดูแลลูกๆ ตามลำพังเมื่อสามีเสียชีวิตไปด้วยเหตุการณ์ต่างๆ และต้องนำลูกเล็กๆ ไปด้วยเสมอ
พวกเธอและลูกๆ จึงได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นสิ่งที่ฉันมองว่าคงเป็นหนทางช่วยเยียวยาจิตใจให้พวกเธอได้บ้าง
These women must raise their children on their own after their husbands died in different incidents.
They bring their children wherever they go, learning so many new things together.
I hope this bonding helps sooth the wounds in their hearts.

ฟูรกอน บูดี เป็นเด็กอีกคนที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบ ฉันเห็นภาพวาดที่เขาถ่ายทอดจากความรู้สึกของเขา
ทั้งรถถังและเครื่องบินทหาร เพราะเป็นสิ่งที่เขาพบเห็นเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน

Furgon Budee is another child affected by the unrest. His drawings are all about soldiers, tanks and airplanes.
These make up the environment of his daily life.

แวจิ ชายชราจากยะลาที่ฉันรู้จัก ต้องดูแลหลานชายและไปด้วยกันทุกที่เพราะกำพร้าพ่อแม่ไม่มีใครดูแล
ความห่วงใยที่แวจิมีให้หลานเป็นสิ่งที่ทุกคนสัมผัสได้ จะไหวหรือไม่ไหว แวจิก็ตั้งใจว่าจะต้องดูแลหลานไปจนกว่าจะไม่มีแรง
Waejee is an elder from Yala who cares for his orphaned grandson.
His loving care is heartwarming to everyone. He intends to take care of his grandson until his last breath.

อามีเนาะ แม่ของลูกสี่คนบอกกับฉันว่า เธอจะอดทนสู้ชีวิตเพื่อดูแลสามีที่ถูกยิงจนต้องผ่าตัดสมองและตาซ้ายบอดสนิท ไม่สามารถทำอะไรได้เหมือนเดิม เธอบอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺกำหนดไว้ และไม่คิดแก้แค้นต่อคนที่ทำร้ายครอบครัวของเธอ

Aminoh, a mother with four children, tells me that she will never give up and will live her life for her husband whose left eye became blind after a brain operation due to a gunshot wound. He has become completely dependant on her. She says that everything is predestined by Allah and she does not seek revenge against those who have hurt her family.

สุรีรัตน์ โสภิณ

ฉันกำลังเรียนด้านเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนและทำงานพิเศษไปด้วย ฉันรู้ตัวว่าฉันไม่ใช่คนเก่ง-แต่ฉันตั้งใจและเต็มที่กับทุกอย่างที่ทำ ฉันกล้าที่จะพบเจอสิ่งใหม่ๆ ไม่ว่าจะร้ายหรือดีเข้ามาในชีวิต

แม้ฉันจะขาดพ่อไปแต่ฉันยังมีแม่และทุกคนที่เอ็นดู ให้กำลังใจ และเป็นเพื่อนกับฉัน ครอบครัวของฉัน ฉันดีใจที่มีพวกคุณ..... ขอบคุณจากใจ

Sureerat Sopin

I am studying mass communication technology as well as holding a part time job. I am well aware that I am not very talented, but I work hard and put my best effort into everything I do. I am eager to see what comes next in life, both good and bad.

Although I have lost my father, I still have my mother and all my supportive friends who love and encourage me and my family. I am glad I have all of you. Thank you with all of my heart.

คนพุทธและมุสลิมในชุมชนของฉันร่วมกิจกรรมกันได้เกือบทุกอย่างโดยไม่มีการแบ่งแยกศาสนา
ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างร่วมงานกันได้อย่างสนุกสนาน

Buddhists and Muslims in my community can participate together in almost every activity without religious discrimination.
Children and adults can have fun with each other. Age is no barrier.

แม้สถานการณ์ภายนอกอาจจะไม่ดี แต่ชาวยางแดงทุกคนยังมีรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และสนุกกันได้อย่างมีความสุขเสมอ.

Despite the conflict situation, smiles and laughter are always seen on the faces of the villagers from Yangdaeng.

ถึงแม้ฉันจะสูญเสียพ่อไป แต่ฉันยังมีผู้หญิงคนนี้ที่คอยดูแลให้กำลังใจและทำทุกอย่างเพื่อฉันและพี่เสมอ.....แม่ของฉัน

Although I lost my father, I still have one woman who takes good care of me,
encourages me and is willing to do anything for me and my sister– my mother.

น้องๆ มุสลิมเล่นลิเกฮูลูตามประสาเด็ก พ่อแม่พี่น้องของพวกเด็กๆ ก็มาร่วมงานกันอย่างพร้อมหน้า
เด็กๆ แสดงได้เป็นที่ถูกใจของพี่น้องในชุมชน

Muslim children perform a musical folk drama. Their families have come to support the little performers.
The children impress the whole community.

คอลีเยาะห์ หะหลี

จากความทุกข์ที่ได้รับเมื่อพ่อของฉันเสียชีวิตและถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องในกรณี 28 เมษายน 2548 (กรณีมัสยิดกรือเซะ) จนถึงวันนี้ยังไม่มีสิ่งใดกระจ่างสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉันและครอบครัวทำใจได้และทุกอย่างเริ่มดีขึ้น ฉันมีความรู้จากการที่สังคมเปิดโอกาสให้ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับสิทธิในเรื่องต่างๆ

สิ่งที่ผ่านมาขอให้ผ่านไป ฉันตั้งใจเริ่มต้นใหม่ แก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด เราเริ่มกลับมาพึ่งพาตนเองได้ จากการเป็นแม่บ้านมาเป็นอาสาสมัครทำงานเพื่อสังคม จากมือล่างมาเป็นมือบน พลิกวิกฤติเป็นโอกาสกับการจัดตั้งกลุ่มอาชีพในหมู่บ้าน ช่วยเหลือเพื่อนบ้านให้เดินไปด้วยกัน สิ่งที่อยากให้รัฐบาลให้ความสำคัญและเหลียวกลับมามองผู้สูญเสียกรณี 28 เมษายน 2548 คือความคืบหน้าและความกระจ่างของคดี หากมีการขึ้นศาลขอให้ช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายด้วยเพราะพวกเราเป็นคนยากจน รวมทั้งทุนการศึกษาแก่เด็กๆ และสวัสดิการสำหรับคนรายได้น้อยอย่างพวกเรา

Khaliyoh Halee

I was grief stricken when my dad was killed and accused of being involved in the Krue Se incident on April 28, 2005. Until this day, nothing has been clarified. My family and I have learned to accept it and things are getting better. I have gained more knowledge about my rights as the society provides me with more opportunities.

I'd like to keep what happened in the past - let bygone be bygone. I want to start again and fix what I have done wrong. We can be self-reliant. I have turned from being a housewife to a volunteer social worker, from passive to active. I have changed the crisis into opportunities by founding a housewives club to work together and help each other move on with our lives. My wish is that the government would care for those who have suffered from the April 28, 2005 incident and would make the clarification of all legal cases a priority. If we have to go to court, the government should cover the costs because we are just poor villagers. They should also provide scholarships and social welfare for poor people like us.

เมื่อถึงฤดูทำนา แม้วัยของแม่จะล่วงเลยถึงวัยพักผ่อน หากแต่มีภาระของครอบครัว แม่จึงทำเช่นนั้นไม่ได้ ทั้งหว่านกล้า ถอนกล้า ปักดำ จนกระทั่งเก็บเกี่ยวรวงข้าว แม่ทำเองทุกขั้นตอน ด้วยเหตุผลและความจำเป็นของชีวิตสมาชิกในครอบครัว

In the farming season, my mom works on every task on the farm. From planting to harvesting, she does it all. Although she has reached an age where she should be retired, the needs of the family do not allow her to rest.

เมื่ออาตีกะฮฺสูญเสียสามีไปด้วยเหตุการณ์ 28 เมษายน 2548 (เหตุการณ์มัสยิดกรือเซะ)
ผู้หญิงตัวเล็กๆ ต้องดูแลลูกอีก 4 คน การงานใดที่เธอทำได้ เธอไม่เคยท้อ หนักแค่ไหนไม่เคยบ่น
Atikah lost her husband in the Krue Se incident on April 28, 2005. This small woman has to take care
of four children. She does whatever work she can. She's never discouraged nor has ever complained of her hardships.

ความเขียวขจีสมบูรณ์ของพืชพันธุ์นั้นหาได้ง่ายในหมู่บ้าน สามารถเพาะปลูกได้ง่ายหากมีความขยัน
ทั้งปลูกเอาไว้กิน แบ่งปันกันเมื่อมีเหลือ และขายกันในหมู่บ้าน เป็นหนทางช่วยให้ชีวิตผู้คนดำเนินไปได้

An abundance of crops is common in the village.
Things can be easily planted as long as you work hard enough.
You can plant them to eat, to sell or even to share with the village. Life goes on this way.

เพื่อนบ้านของฉันเป็นคนอารมณ์ดี พึ่งพาตัวเองได้ตามสภาพอย่างที่เห็น
ความขัดสนและชีวิตที่ต้องดำเนินต่อไป ทำให้คนเรามีทางออกของชีวิตเสมอ เป็นความสุขที่เขาพอใจ
My neighbor is a happy man. He lives on his own as you can see. No matter what obstacles,
life always leaves us some solution. He’s satisftfied with the way he is.

ไม่ว่าดินจะมีสภาพอย่างไร เธอเชื่อว่าเมล็ดพันธุ์ที่ตั้งใจหย่อนลงในหลุมจะสามารถงอกผ่านผิวดินขึ้นมาได้
เด็กๆ ที่นี่สัมผัสผิวดินและธรรมชาติตั้งแต่เล็กจนโต พร้อมกับเรียนรู้วิถีของการอยู่รอด
No matter the quality of the soil, she believes that every seed can grow and florish in the ground.
Chidren here are exposed to the earth and nature since they are little.
They learn how to survive in the world around them.

ด้วยความด้อยโอกาสและขัดสนของครอบครัว เด็กๆ แห่งบ้านส้ม ควนโนรี หาความสุขได้จากสิ่งรอบตัว
เพียงมะพร้าวหนึ่งลูกก็ทำให้รวมตัวกันได้

Due to poverty, the children of Baan Som Kuannoree cannot afford toys.
They play with objects they find lying around. Even a coconut shell can be great fun for them.

เด็กๆ ต่างรอคอยวันฮารีรายอ อีดิ้ลฟิตรี หลังออกบวชเดือนถือศีลอด วันนี้ผู้ใหญ่ใจดีจะแจกซากาต (เงินบริจาคจากคนในชุมชน)
ของชาวบ้านในชุมชนให้แก่เด็กๆ ซึ่งแต่ละคนจะได้เงินจำนวนเท่ากัน
Children have been waiting for the Hari Raya Aidul-Fitri Day after the holy month of fasting.
On this day, adults bestow a sum of Zakat money (donations from the community)
to the children. Each child receives an equal sum.

ธิดา วรรณลักษณ์, วันเพ็ญ จิวัฒนารังสิตกุล, จรัส เกียรติเสรีธรรม

ทั้งสามคนเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนในเขตอำเภอต่างๆ ของจังหวัดนราธิวาส
พวกเธอมองเห็นความเป็นไปในพื้นที่ และยังตั้งใจตั้งมั่นทำหน้าที่ของตนเองในพื้นที่ต่อไป

Thida Wannalak, Wanpen Jiwatnaranglitakul, Jarat Kiatsereetam

These three ladies are the directors of different schools in Narathiwat.
They have witnessed the changes in the area and continue their duties to the best of their abilities.

ชายคนนี้ใช้กำลังกายกำลังใจในการเย็บจากขายเพื่อประทังชีวิตของครอบครัว
This high-spirited man sews palm leaves to make his living.

วิมานเมฆกับการรอคอยที่สุขใจระหว่างรอคอยลูกค้ามาเลือกซื้อข้าวของ
เขายังมีนกกรงหัวจุกเป็นเพื่อนเสมอ
Vimanmek peacefully awaits customers to visit his shop with
his pet bird for companionship.

ศาสนาก็ไม่อาจขวางกั้นความสัมพันธ์ระหว่างกัน
มุสลิมคนนี้ไปงานศพเพื่อแสดงความเสียใจกับเพื่อนบ้านไทยพุทธ
Religion doesn't have to be a barrier between relationships.
This Muslim woman attends a Buddhist funeral
to console her grieving Buddhist neighbor.

อนาคตกับวิถีชีวิตชาวประมงที่อาจจะเห็นได้อีกไม่นาน
หากวิถีประมงของเรือใหญ่และธรรมชาติที่โหดร้ายกระหน่ำถาโถมชุมชนเช่นทุกวันนี้
Before long, the lifestyle of these fishermen will not be the same
if their livelihoods remain threatened by big trawlers and severe nature.

รอยยิ้มอันบริสุทธิ์ของเด็กน้อย สายตาแห่งความซุกซนเปล่งประกาย หากเพียงแต่เด็กน้อยเหล่านี้จะได้เติบโตขึ้นด้วยจิตใจที่ใฝ่ดี

Here are children with innocent smiles and playful eyes alight with mischief. May they grow up with kind hearts.

กิจกรรมเยียวยาที่กลุ่มเยาวชนในปัตตานีจัดให้แก่เยาวชนที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ ธรรมชาติช่วยชุบชื้นจิตใจของพวกเขาได้เป็นอย่างดี

This shows a healing group activity for youth in Pattani who have been affected by the unrest. Nature helps sooth their souls.

ปรัชญา โต๊ะอิแต

แม้พื้นเพจะไม่ใช่คนที่นี่ หากแต่การเรียนและการใช้ชีวิตผูกพันและเป็นไปในดินแดนแห่งนี้มานับสิบปี ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นและเข้ามาในชีวิตของผมเป็นประสบการณ์มีค่าที่หาไม่ได้จากที่อื่น โอกาสในการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ เข้ามาหาและเปิดทางให้เสมอ ขอบคุณอัลลอฮฺที่ทรงประทานทุกอย่างแก่ผม

Prachya Toh-Etea

Although I'm not a native, I've been living here for ten years and have established my life in this area. Many things that have happened in my life here are all valuable experiences that could not be found elsewhere. There are always opportunities and paths opening up for me. Thanks to Allah for granting me these gifts.

เด็กคือเด็ก แม้สถานการณ์รอบตัวจะเป็นเช่นไร พวกเขายังมีรอยยิ้มเสมอเมื่อเห็นกล้องถ่ายรูป

Children are still children. Regardless of their circumstances, smiles and enthusiasm come out when they see a camera.

ฟาริดา แวดือเร๊ะ

ฉันเกิดที่ลำปาง ย้ายมาปัตตานีเมื่อตอนอายุ 5 ขวบเพราะที่นี่คือบ้านของพ่อ เมื่อพ่อเสียชีวิตจากเหตุการณ์ความไม่สงบเมื่อปี 2549 ครอบครัวของฉันจึงขาดเสาหลักในทันทีและย้ายมาอยู่ใน อ.เมือง แต่ความรัก ความสุข และความอบอุ่นที่พ่อเคยมีให้ฉันกับพี่ชายและแม่ไม่มีอีกแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตฉันตอนนี้คือ-ตั้งใจเรียนให้จบบริญญาและมีงานทำ หาเงินเลี้ยงผู้มีพระคุณที่สุดในชีวิตที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวคือ แม่

ฉันอยากให้แม่สบาย ไม่อยากให้แม่เหนื่อย จะได้อยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุข ฉันหวังว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้จะหมดไปจากพื้นที่แห่งนี้เสียที ประเทศของเราจะสงบและมีสันติสุข คนในพื้นที่จะได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขเหมือนเช่นที่ผ่านมา

Farida Waedureh

I was born in Lampang and moved to Pattani when I was five because it was my dad's hometown. When my dad died in 2006 incident, my family suddenly lost our main pillar. We moved into the city but the love, happiness and warmth my brother, mother and I received from my dad was gone from us. The most important thing in my life now is to finish my bachelor's degree and start earning money to take care of the dearest person that I have left: my mom.

I owe her so much and I want her to be comfortable, to rest from all the hard work and to live happily with my family. I hope the unrest will end soon so that peace can return to our country and the people in this area may live in harmony as in the past.

กระทะใบบัวที่น้ำมันร้อนระอุ ข้าวเกรียบหั่นชิ้นพอดีคำถูกนำลงทอด เพียงพริบตาก็สุก ถ้าทานร้อนๆ กรอบๆ อร่อยมากทีเดียว
เมื่อวางจนสะเด็ดน้ำมันก็จะบรรจุถุงเล็กและถุงใหญ่พร้อมขายอีกทอดหนึ่ง สร้างรายได้แก่บรรดาแม่บ้านชุมชนได้อย่างดี
A large frying pan is used for making chips. They are especially tasty when they are still warm and crispy.
The chips will be packed in different sizes for selling. This is one way of earning an income for the villagers.

ผู้หญิงทุกคนในรูปรวมทั้งแม่ของฉันคือผู้สูญเสียสามีจากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่
พวกเธอได้รู้จักและเข้าใจกันดีถึงความรู้สึกของแต่ละคน กลายเป็นความผูกพันระหว่างเพื่อนที่ดูแลกันและกัน
All the women in the picture, my mom included, have lost their husbands in the conflict situation.
They are now closely bonded friends who understand each other's losses and feelings.

ผู้หญิงในหมู่บ้านของฉันมักเขินอายเวลาถูกถ่ายรูป หลายคนมีฝีมือในการจักสานและผลิตชิ้นงานสร้างรายได้เพิ่มแก่ครอบครัวของแต่ละคน

Women in my village are always shy when we take pictures of them.

Many of them possess good skills in basketry and can sell their products to support their families

แยนีะ สะแลแม

ตอนลูกๆ เรียนพร้อมกันหลายคนฉันและสามีลำบากมากเพราะรายได้ไม่พอกับรายจ่ายต้องทำงานหนักและอดทนจนพวกเขาเรียนจบฉันจึงหายใจคล่องขึ้น

แม้สถานการณ์จะเกิดขึ้นในพื้นที่แค่ไหน ฉันและครอบครัวยังคงใช้ชีวิตปกติ เราไม่ได้ทำอะไรผิด จนเรื่องราวเหตุการณ์ตากใบเกิดขึ้นลูกชายและเพื่อนบ้านถูกกล่าวหาว่ามีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น ความไม่ยุติธรรมมีจริง ฉันร่วมต่อสู้นานเป็นปีกว่าจะพบความยุติธรรม

จนปีที่แล้วสามีฉันถูกลอบยิงเสียชีวิต ฉันไม่อยากคิดว่าสาเหตุมาจากอะไร คิดว่าถึงเวลาที่เขาต้องกลับไปสู่ความเมตตาของอัลลอฮฺเขาไปสบาย ลูกๆ ทำงานหลายคน ฉันได้เรียนรู้เรื่องราวของกฎหมาย ที่ไม่เคยรู้จากหลายเวทีที่มีโอกาส ฉันใช้หลักศาสนาในการใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยความอดทน

Yaena Salaemae

When our children were studying, my husband and I went through difficult times due to our limited income. We had to work very hard and with great effort and patience. When they graduated, I felt I could finally breathe with that weight off my chest.

Now matter how far the crisis has spread, we have continued with our lives quite normally. We didn't commit any wrong doings. In the confrontation of Tak Bai, my son and our neighbours were accused of being a part of the incident. Injustice does exist. I fought for long years until I found justice.

Last year, my husband was killed by gunftfire. I don't want to speculate why it happened. I just believe that it was time for him to go back to the mercy of Allah. He went in peace. My kids are working now, and I have learned many things about the law that I didn't know before. I anchor my life with my religious beliefs.

เด็กชายในหมู่บ้านของฉันพร้อมใจกันแต่งตัวเพื่อแสดงในสิ่งที่พวกเขาชอบ
พวกเด็กๆ นุ่งผ้าโสร่งอันเป็นเครื่องแต่งกายบ่งบอกวัฒนธรรมของชุมชน
The boys in my village are excited and have dressed up for a talent show.
They wear *sarongs* which is the traditional dress of the community.

รอยยิ้มและเสียงหัวเราะพร้อมท่าทางของเด็กแต่ละคนบ่งบอกถึงความสุขของพวกเขาที่ได้แสดงออก
จะถูกหรือผิดไม่มีใครว่า ขอแค่ให้พวกเขาได้มีส่วนร่วมในชุมชนตามความสามารถ นี่เป็นสิ่งที่ชุมชนสนับสนุน
The smiles and laughter of these kids show us their inner joy. They just have fun.
There is no right or wrong. The people encourage them to be a part of the community's activities.

เพื่อนบ้านช่วยกันลงแขกถอนกล้าเพื่อใช้ในการปักดำ เมื่อนาของใครมีน้ำและดินชุ่มฉ่ำพอดีที่จะปักดำ
การช่วยเหลือด้วยความเต็มใจของเพื่อนบ้านทำให้นาของทุกคนเสร็จลุล่วงไปได้โดยเร็ว
Neighbors always help each other gather in rice transplanting. Whenever someone’s farm is ready,
everyone willingly pitches in to help, making the work pass quickly.

เมื่อเสร็จจากงานในนาหรือเมื่อยล้ามาจากไหน ศาลาแห่งนี้พร้อมเป็นที่พักเหนื่อยคลายร้อนให้กับทุกคนเสมอ
หรือแม้ใครจะมานั่งปรับทุกข์แบ่งสุขกันก็ย่อมได้

This hut is a resting spot for everyone. Some people have finished working,
some are tired and some are just there talking.

แม้สายฝนและน้ำจะเจิ่งนองแค่ไหนเด็กๆ ก็ไม่หวั่น ยังคงเล่นเกมสนุกสนานตามประสาเด็กทั้งชายและหญิง

Rain can’t stop kids from playing. Although wet, muddy and dirty, they are still playing joyfully.

แวสามีเร๊าะ แม

แม่ต้องดูแลฉันและพี่น้องทั้ง 9 คน เมื่อพ่อเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจล้มเหลวเมื่อต้นปีที่ผ่านมาแม้ว่าทุกคนจะกำพร้าพ่อผู้เป็น เสาหลักในการจุนเจือครอบครัว แต่ก็ไม่มีใครย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขวางกั้นสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ฉันได้เรียนรู้พัฒนาอนาคตตัวเองและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ที่เข้าใจชีวิต

ฉันมีแรงบันดาลใจจากพ่อในคืนก่อนเสียชีวิต พ่อบอกว่า “พ่อกับแม่ไม่มีสมบัติให้ลูกนอกจากการศึกษาที่จะไปประกอบอาชีพโดยสุจริต ไม่ขัดหลักการศาสนาและกฎหมาย เป็นคนดีของสังคม ให้มีความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า”

Waesamiroh Mae

My mom had to take care of me and my nine siblings since our dad passed away from a heart attack earlier this year. Although we have lost the pillar of our family, none of us gave into the challenges we faced. This experience taught me how to improve as a person and grow into an adult with an understanding of life.

I was inspired by my dad on the night before his death. He said to me, ‘Mom and dad don’t have great wealth to give to you. Our gift to you will be an education with which you will make an honest living and be in harmony with the law and our religious teachings. You will be a good person in society and so will have happiness both in this and the next world’.

“หลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดิน” นิยามของชาวนายังใช้ได้ทุกสมัย นาไม่มีที่ร่มให้กำบัง อาศัยใจสู้และอดทนเท่านั้น ทว่ายังมีรอยยิ้มท่ามกลางไอร้อนให้เห็น

‘Back towards the sky, face towards the ground’, is the classic motto for the farmers.

Fields have no shade to protect you from the heat. Only patience and will power prevail. Yet, smiles can be seen in the heat.

น้องๆ ของฉันที่เริ่มโตช่วยกันปักดำให้งานในนาลุล่วงไปโดยเร็ว ทุกคนทำนาได้ตั้งแต่เริ่มโตและเรียนรู้ความยากลำบากไปพร้อมๆ กัน

My teenage siblings are working on the farm. Everyone starts this labor when they reach their teenage years. We all learn the difficulties of hard work.

เมื่อยล้าทั้งจากการปักดำและไถคราด มาหยุดพักมาพูดคุยให้หายเหนื่อยใต้ต้นไม้ริมชายนา ก่อนจะลงไปสู้กับความเหนื่อยกันอีกรอบ
Exhausted from the hard work on the farm, the farmers are now taking a quick break under a tree before having to return to the work again.

ข้าวคืออาหารหลักของทุกคน เมื่อยังมีแรงไปไหวการทำนาจึงเป็นวิถีชีวิตปกติของคนในหมู่บ้านของฉัน ทุกวัยทุกคนสามารถทำนาได้หากใจอยากทำ

Rice is our main staple. As long as we have the strength to carry on,
farming will always be the common way of life in my village. Anyone, young or old, can do it.

ซีตีมาเรียม บินเยาะ, รานี ดุลย์ธารา

เราสองคนเรียนรู้และอยู่ร่วมกันท่ามกลางความหลากหลายของวัฒนธรรม ผู้คนในชุมชนมีทั้งชาวพุทธ มุสลิม และจีน อยู่ร่วมกันด้วยความเห็นอกเห็นใจและเอื้อเฟื้อ ความเข้าใจยังเป็นสิ่งที่มีมาและเป็นไป ความเข้มแข็งที่ทุกคนมีคือเกราะป้องกันความหวาดระแวง ทุกสังคมหากมีสิ่งเหล่านี้ เรื่องร้ายที่มีอยู่คงหมดไป

Sitimariam Binyoh, Ranee Duntara

Both of us learn from and live together in a diversed cultural society. In our community, Buddhists, Muslims and Chinese people live together with great compassion and generosity. Understanding always has been and will be found here. Our strength is the trust we give to each other. If only all societies were like this, there would be no more problems.

คุณยายได้สูญเสียลูกชายซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัวไป ทุกวันนี้คุณยายรับจ้างกวาดขยะเพื่อความอยู่รอด

This grandma lost her son who was the bread winner for the family. Today she sweeps the streets to make a living.

ชายชรามุสลิมคนนี้มีความอดทนกับการปฏิบัติศาสนกิจของเขา
ไม่ว่าฝนจะตก บ้านจะไกล จักรยานคันเก่าจะพาเขาไปปฏิบัติศาสนกิจเสมอ
This Muslim elder has great faith in his religious services.
No matter the weather or distance, his good old bicycle
will take him to his mosque.

แม้พื้นที่แห่งนี้จะล่อแหลมต่อสิ่งเสพย์ติด แต่เด็กหนุ่มคนนี้กลับมุ่งมั่นกับการเลี้ยงนกเพื่อเป็นอาชีพเลี้ยงตัว

Although he lives in an area plagued with drugs, this young man continues to breed doves to earn a living.

ซูซี สูดิง

พวกเราดีใจที่สามารถจัดตั้งกลุ่มผู้หญิงที่มีความตั้งใจในการประกอบอาชีพเพื่อตัดเย็บเสื้อผ้า ปลอกหมอน ชุดที่นอนและอื่นๆ เราตั้งใจทำเป็นรายได้หลักเพื่อให้มีรายได้เลี้ยงดูครอบครัว เราทำงานกันทุกวัน-งานเหล่านี้มาจากความตั้งใจของผู้หญิง 23 คน ด้วยจักรส่วนตัวรวมกว่า 10 ตัว นับจากการเริ่มต้นเมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมา ทุกคนในกลุ่มพอใจกับรายได้ที่เพิ่มขึ้น สินค้าของเราส่งไปจำหน่ายที่ตลาดโบ๊เบ๊ในกรุงเทพฯ รวมทั้งส่งผ่านพ่อค้าคนกลาง เราดีใจที่เราทำได้และจะพยายามพัฒนาฝีมือให้ดียิ่งขึ้น

Susy Suding

We are glad to have formed a group of enthusiastic women who make a living by sewing clothes, pillow cases, bed sheets, etc. We work everyday with the intention of supporting our families to the best of our abilities. The work was created in January 2009 with the determination of twenty-three woman and their own sewing machines. All of us are quite satisftfied with our results and the extra income. Our handiwork has been sold in the Bobe Market in Bangkok and through other middlemen. We are happy that we are successful with this initiative and will continue to try to improve our skills.

การทักทายและการโอบกอดเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของมุสลิม บ่งบอกถึงความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งกันและกันโดยไม่แบ่งแยกวัยหรือชนชั้น ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน แต่การโอบกอดกันต่างเพศจะเกิดขึ้นกับสมาชิกในครอบครัวและเครือญาติเท่านั้น

Greeting and hugging are part of Muslim life. It represents trust in each other regardless of age or status. Everyone is equal. There is no hugging, however, between people of opposite genders except among family members.

เด็กๆ เหล่านี้เป็นกำลังสำคัญที่จะช่วยพัฒนาชุมชนและสังคมในอนาคต พวกเขามีฐานะและความเป็นอยู่ต่างกัน มูลนิธิชีวิตสดใสได้เข้ามาดูแลช่วยเหลือให้มีความเท่าเทียมกันในการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหวังอยากให้พวกเขาได้รับการศึกษาและแนวทางที่ดีจากผู้สอน

These children come from diverse backgrounds and are an invaluable taskforce in shaping a better society.
The Bright Future Foundation reaches out to help them achieve equality in fundamental education
and hopes that they develop a strong educational foundation from their teachers.

วันนี้เป็นก้าวสำคัญอีกก้าวหนึ่งในชีวิตของนักเรียนระดับมัธยมปลายที่จบการศึกษาจากโรงเรียนดารุสสลาม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ได้รับการยอมรับ
ในมาตรฐานการเรียนการสอนแห่งหนึ่งของจังหวัดนราธิวาส จากนี้ไปพวกเธอต้องเลือกทางเดินชีวิตที่จะเป็นพื้นฐานของการดำเนินชีวิตในอนาคต
Today marks another milestone in life for these high school seniors graduating from Darussalam School.
With a diploma from an accredited school in Narathiwat province, they must now take the next step in choosing their life's path.

บัดรียะห์ ณ รือเสาะ

มีสิ่งมากมายที่ฉันได้เรียนรู้ หลายอย่างที่เข้ามาในชีวิต นำความสุข ความทุกข์ ทั้งได้รับและสูญเสีย สิ่งเหล่านี้ทำให้ฉันได้เรียนรู้และใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเองและคนรอบข้าง สังคมที่มีความแตกต่างยังสามารถมีชีวิตอย่างกลมกลืนได้ท่ามกลางสถานการณ์ที่ท้าทาย

Baddriyah Na Rueso

So many lessons and experiences in my life have brought me happiness, sorrow and loss. They have all taught me how to live my life in a way that is beneficial to myself and others. A diverse society can still function harmoniously, even in challenging situations.

ช่วงสายและบ่ายเมื่อเสร็จภารกิจการงาน ชายมุสลิมผู้ชื่นชอบนกเขาชวาจะพากันหิ้วกรงนกมาแขวนซ้อมนก
ใกล้ศาลาริมทางเพื่อหัดให้นกมีความคุ้นเคยกับสนามและนกเขาตัวอื่น เป็นอีกวิถีแห่งคนเลี้ยงนก
In the late morning once the work is finished, Muslim dove-lovers gather their birds in a field
to have them become familiar with their new surroundings and the other birds.
This is common practice among bird keepers.

ผู้หญิงส่วนหนึ่งแห่งบ้านต้นหยงมีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการตัดเย็บทั้งเสื้อผ้า
และฮิญาบ (ผ้าคลุมผมของหญิงมุสลิม) โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการซื้ออุปกรณ์
จากโครงการ SML ของรัฐบาล การช่วยเหลือโดยการสร้างอาชีพเป็นสิ่งที่ยืนยาวมากกว่า
การให้เงิน หากผู้รับไม่คิดถึงประโยชน์จากการใช้จ่าย ไม่นานเงินก็ต้องหมดลง

Some women in Baan Tanyong Village earn their living by sewing clothes and veils.
They receive a budget from an SML project sponsored by the government.
The aim is to create long-term employment rather than to offer free money
to those without discretionary spending skills.

ความขยัน อดทน และตั้งใจในการทำงานของผู้หญิงช่วยนำพาครอบครัว
ไปสู่ความมั่นคงของรายได้ พวกเธอคือกำลังสำคัญในการหาปัจจัยเลี้ยงชีพเช่นเดียวกับผู้ชาย
The diligence, patience and determination of these women have led their
families to a stable financial life. They are equal with men
as a contributing force to the household

น้ำใจของเพื่อนบ้านรายรอบในหมู่บ้าน การพูดคุยปรึกษาหารือสารพัดเรื่องราวยังเป็นวิถีชีวิตของมุสลิม
ที่ไม่ใช่แค่ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ค้าและลูกค้า

Offering advice and discussing issues in life is part of the Muslim lifestyle.
This bonding activity transcends the traditional relationship of owner and client, as represented in this picture.

แม้บางครั้งจะเกิดเหตุร้ายขึ้นในมัสยิดในชายแดนใต้ แต่ด้วยสำนึกที่มั่นคงของมุสลิมที่พึงระลึกถึงอัลลอฮฺ
มัสยิดจึงยังคงเป็นที่ปฏิบัติศาสนกิจอยู่เช่นเดิม หากเพียงต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น
Although mosques in the Deep South are affected by the unrest,
Muslims still come full of their faith in Allah. Undeterred by the danger,
they simply exercise more caution as they attend the services.

รอฮานี สมาเฮาะ

ฉันเคยเป็นนักศึกษา ช่วงนั้นทำให้หลายๆ คนเรียกฉันว่า “นักกิจกรรม” แต่ฉันกลับมองว่าสิ่งที่ฉันทำไม่ใช่กิจกรรมแต่เป็นการตอบแทนสังคมมากกว่า ฉันเริ่มทำตั้งแต่เรียนชั้นปี 1 ทำให้ฉันเห็นหลายอย่างที่ไม่อยากเห็นคือ ความไม่ยุติธรรมด้วยเหตุนี้ฉันจึงไม่แน่ใจกับรัฐศาสตร์การปกครองที่ฉันเลือกเรียนในสถาบันที่ผู้คนต่างยกย่องว่าเป็นสถาบันแห่งปัญญาชนแล้วปัญญาชนอย่างฉันจะทำอะไรได้บ้างหรือจะจนปัญญาเสียแล้ว แต่ฉันยังมุ่งมั่นกับการทำงานเพื่อสังคมตลอดมาจนเมื่อฉันเรียนจบโดยใช้เวลานานกว่าคนอื่นแต่ฉันก็ภูมิใจ ฉันยังคงทำงานเพื่อสังคมแบบเต็มตัว สิ่งนี้อาจเป็นความฝันของฉันที่ค้นหามาตลอดเวลา

ขอบคุณมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ทำให้ฉันเป็นฉันทุกวันนี้ ขอบคุณรุ่นพี่ทุกคนที่มีส่วนทำให้ฉันเดินไปด้วยกัน ขอบคุณเพื่อนและทุกคนที่ไม่ทิ้งให้คนอย่างฉันอยู่คนเดียวและโดดเดี่ยวบนทางสายนี้

Rohanee Smahoh

When I was a student, many people called me a ‘student activist’. I didn’t see what I did as being constantly involved in activities, but rather as giving back to society. Being involved in community service since my freshman year has made me see something I’d rather not– injustice. Therefore, I was uncertain of choosing political science to study at an institute that was claimed to be for intellectuals. What could my intellectualism accomplish? Or was I now at my wit’s end? I have always however, been fully engaged in social work. Though it caused a delay in my graduation, I was proud of the work I did. I’m still giving me all in working for our society. This might be the dream I have always been striving towards.

Many thanks to the Prince of Songkla University, Pattani Campus for making me who I am today; to all senior students who have included me on this journey; to my friends and everyone else who did not leave me lonely on this path.

ผลพวงของสถานการณ์ความไม่สงบก่อให้เกิดลูกกำพร้าพ่อเป็นจำนวนนับพัน เด็กชายสองคนนี้เป็นหนึ่งในผลพวงเหล่านั้น

In the aftermath of the civil unrest, thousands of children have become orphans.

These two young boys are among the numbers.

อามานี เจะแล

ฉันกำลังเรียนอยู่ชั้นม.5 โรงเรียนพัฒนาวิทยา จ.ยะลา ฉันเป็นพี่สาวคนโตของน้องอีกสองคน แม่ของฉันทำงานรับจ้างทั่วไป พ่อของฉันเสียชีวิตด้วยสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ ตอนนั้นฉันเสียใจเป็นอย่างมากเพราะพ่อที่เป็นเสาหลักของครอบครัวได้จากพวกเราไปแล้ว ภาระในการเลี้ยงดูลูกๆ จึงตกเป็นของแม่เพียงผู้เดียว แม่ต้องทำงานหนัก เพื่อให้มีรายได้ส่งเสียลูกให้ได้มีกินและเรียนหนังสือสูงๆ เพื่ออนาคตที่ดีในวันข้างหน้า ฉันจะทำให้ฝันของแม่เป็นความจริง

Amanee Jealah

I'm in grade eleven at Phatna Wittaya School in Yala. I'm the eldest of three sisters. My father died in the unrest situation. When it happened, I was in a deep depression for we had lost our dad, the pillar of the family. Now our mom is the only one left to take care of all the children. She has to work very hard to cover all the expenses and to afford our education for a better future. I'll make her dreams come true.

ลานหน้าโทรทัศน์เป็นที่รวมตัวของทุกคนในบ้าน โทรทัศน์เป็นสิ่งสร้างเสียงหัวเราะให้กับทุกคน
ลานตรงนี้ยังเป็นที่ทานข้าว เย็บผ้า และทำอย่างอื่นอีกมาก
The floor in front of the TV is a common meeting area for everyone in the family.
The TV provides laughter for all of us. This space is also for dining,
sewing clothes and many other family activities.

บ้านของฉันแบ่งปันกันทุกสิ่ง มะม่วงลูกหนึ่งกินกันทุกคน เพียงได้ชิมรสมิได้ต้องการให้อิ่ม
ทำให้พวกเราเรียนรู้ที่จะแบ่งปันในสิ่งที่มีให้แก่คนอื่น

We share everything in our family, even one small mango. We share to taste the flavor,
not to satisfy our hunger. This way we learn to share what we have with other people.

ในหมู่บ้านของฉันยังทำนากันเกือบทุกบ้าน ไม่ว่าข้าวสารจะถูกหรือแพงพวกเราก็ไม่เดือดร้อนเพราะไม่ต้องซื้อหา
แต่กว่าจะได้ข้าวมาสักเม็ดต้องผ่านการหว่าน ปักดำ เก็บเกี่ยว ตากแดด และฝัดข้าว คุณค่าของข้าวจึงเป็นสิ่งที่พวกเราระลึกถึงอยู่เสมอ
Almost every family in my village does farming. The rice price – high or low – doesn't really affect us since we don't need to buy it.
However, each grain of rice is the result of very hard work through many processes:
sowing, transplanting, harvesting, drying and winnowing. Thus, we are always reminded of the value of rice.

ทุกคนในบ้านของฉันช่วยกันทำทุกอย่างเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดไปในแต่ละวัน
พวกเราจึงช่วยกันทำแปลงผักบนดินที่ว่างหลังบ้าน
รดน้ำพรวนดินให้เติบโตเป็นอาหารของทุกคน

Everyone in my family does everything they can to survive in our daily lives.
We plant vegetables in our backyard and grow them for our food.

สุไลมาน บือราเฮง

ผมเลือกเรียนสาขาการปกครองท้องถิ่นจังหวัดชายแดนภาคใต้ คณะรัฐศาสตร์ ในพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาปรับใช้กับพี่น้องในพื้นที่และในอนาคต จากอดีตที่ผู้คนเคยมีความรัก ความเข้าใจและสามัคคีกัน แต่ขณะนี้มีสิ่งไม่คาดคิดเกิดขึ้น ความสัมพันธ์ของผู้คนเปลี่ยนไป สิ่งที่ผมหวังและอยากนำมาใช้อาจเป็นเรื่องยาก หากเหตุการณ์ในพื้นที่ยังคงปะทุอยู่เช่นนี้จากความ ไม่เข้าใจและไม่ได้สื่อสารระหว่างกัน รวมถึงการรับข้อมูลข่าวสารที่มิใช่ความจริง
ผมจะขยันเรียนเพื่อนำสิ่งที่หวังมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

Sulaiman Buraheng

I've chosen to study political science in a rural area of the southern border provinces because the region is rich in cultural diversity. I hope to bring what I've learned back to my brothers and sisters in the community. Things have changed so much from the past where we always had love, understanding and unity. No one anticipated this situation. The relationships between people have completely changed. What I hope and want to achieve may be difficult if the crisis continues to be fueled with misunderstanding, miscommunication and false information.
I will study hard so that I can achieve my goal.

ตั้งแต่หนุ่มจนอายุปูนนี้ เขายังคงถีบสามล้อคู่กายทุกวัน ใช้ทั้งรับจ้าง ทำธุระส่วนตัว และแม้กระทั่งไปละหมาดที่มัสยิด
เขาบอกว่าจะถีบเจ้าสามล้อคู่ใจนี้ไปจนกว่าจะสิ้นแรง

Since he was a young man, he has ridden his trishaw everyday both for hire
and for going to religious services at the mosque. He intends to ride this trishaw until the end of his days.

ด้วยความที่ไม่มีรถเป็นของตัวเอง เธอต้องรอรถรับจ้างที่จะนำเธอและข้าวของกลับไปยังบ้าน
เป็นอีกชีวิตที่เป็นไปอย่างธรรมดา ขณะที่สามล้อรับจ้างกำลังจัดสิ่งของ
เพื่อนำไปส่งยังจุดหมายที่ถูกว่าจ้าง ที่ที่คนว่าจ้างกำลังรออยู่เช่นกัน

Having no vehicle of her own, she waits for a trishaw taxi to ride home with her things.
At the same time, another trishaw taxi prepares goods to be delivered to where his client awaits.

ทุกเย็นบนลานศิลปวัฒนธรรมกลางเมืองปัตตานี ชาวพุทธและมุสลิมจะร่วมรำกระบองออกกำลังกายด้วยกัน
ความสัมพันธ์อันดียังมีให้เห็นน่าชื่นใจ นับเป็นความงดงามในอีกแง่มุมหนึ่ง พื้นที่แห่งนี้ต้องการความสงบและสันติเฉกเช่นพื้นที่อื่น
Every evening at the Cultural Square in Pattani, many Buddhists and Muslims do aerobics
with staffs together. Harmonious relationships can still be seen. It is a beautiful thing.
This area longs for peace like any other place.

ชีวิตผู้คนในตลาดสดดำเนินไปอย่างปกติ ปากท้องเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าความขลาดกลัว
แม้สิ่งใดจะเกิดขึ้น ชีวิตของผู้คนที่นี่ก็ยังเป็นไปเหมือนเดิม

The lives of people in the market continue as usual.

Life is too important to be suppressed by fear.

No matter what happens, people here live their lives as they always do.

กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสีย

กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสียมาจากการรวมตัวของผู้หญิงในภาคประชาสังคมที่มีใจอาสาอยากช่วยเหลือบรรดาผู้หญิงและเด็กๆ ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ปีที่เริ่มเกิดเหตุการณ์ คือในปี 2547 เป็นต้นมา โดยกิจกรรมที่ทำในตอนแรกๆ เริ่มด้วยการออกไปเยี่ยมเยียนให้กำลังใจครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบ หรือครอบครัวผู้สูญเสียถึงบ้าน อาสาสมัครที่ออกไปเยี่ยมบ้าน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อมาขยายไปเป็นผู้มีน้ำใจหลากหลายอาชีพทั้งจากในและนอกพื้นที่-ซึ่งสนใจไปเยี่ยมเยียนครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบเพิ่มมากขึ้น

การเยี่ยมบ้านทำให้ได้สัมผัสว่าครอบครัวเหล่านี้กำลังเผชิญ กับความทุกข์ยากอย่างไร ด้วยเหตุนี้กลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสียจึงได้ประสานการทำงานกับบุคคล กลุ่มองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้มีน้ำใจทั้งภาครัฐ และประชาสังคมจากในและนอกพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เพิ่มขึ้น เพื่อขยายการช่วยเหลือสู่ครอบครัวผู้สูญเสีย ในด้านต่างๆ ทั้งในด้านทุนการศึกษา การจัดหาจักรเย็บผ้า หรือเครื่องมืออุปกรณ์อื่นๆที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพของหญิงหม้าย

วันนี้ เกิดกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบหลากหลายกลุ่มที่พยายามพึ่งพาตัวเอง จากที่เคยเป็นมือล่างคอยรับการช่วยเหลือกลายมาเป็นมือผู้ให้หรือมือบน เมื่อวานผู้หญิงจากครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบเคยเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดวันนี้ก็กลายเป็นคนที่แข็งแรงที่สุดได้ พร้อมแบ่งปันเรื่องราวและประสบการณ์การก้าวข้ามวิกฤติของชีวิตให้ครอบครัวอื่นๆ ต่อไป

Friends of the Victimized Families Group

Friends of the Victimized Families Group was initiated by women from civil society who wanted to help women and children affected by the unrest situation in the Deep South which escalated in 2004. The group started by visiting victims and affected families to provide them moral support. Most of the volunteers who visited the affected families at first were students from the Prince of Songkla University, Pattani Campus. Later on, an outpouring kindness came from people from all different professions, status and regions. These people started visiting the affected families as well.

By visiting these families, we have come to be aware of how they cope in such difficult times. Therefore, the Friends of the Victimized Families Group works closely with other individuals and organizations including the government and civil society from local or neighboring regions to help provide aid. The support includes scholarships, sewing machines and other items that can help housewives earn a living.

Today, there are many support groups consisting entirely of victims of the crisis. They all work to be independent of aid. The weakest women of victimized families from yesterday are the strongest women of today. They are ready to share their stories and experiences of how to overcome difficulties and went through their crisis in life.

เราได้นำคนจากต่างวัฒนธรรมไปเยี่ยมเยียนครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบเสมอถ้ามีโอกาส เพื่อให้คนต่างวัฒนธรรมได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เช่นครั้งหนึ่ง พระในภาพได้เดินทางไปเยี่ยมเยียนบรรดาครอบครัวผู้เสียชีวิต จากเหตุการณ์ 28 เมษายน ที่ชุมชนควนโนรี อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

We always bring people from different cultures to visit the affected families so that they can learn from each other. One time, Buddhist monks visited affected families from the Krue Se incident at the Kuannoree community in Pattani.

เราเชื่อมั่นว่าผู้หญิงที่อ่อนแอที่สุดก็สามารถกลายเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งที่สุดได้ ถ้าได้รับโอกาสที่ดีและการส่งเสริมจากคนรอบข้าง ดังเช่น รอสะนิง สาและ พร้อมลูกน้อยกำพร้าพ่อจากเหตุการณ์ความรุนแรง ซึ่งวันนี้เธอเริ่มมีความหวัง และรอยยิ้มให้เห็นแล้ว หลังจากที่สามารถก้าวข้ามช่วงวิกฤติในชีวิตมาได้ ปัจจุบันเธอได้กลายเป็นแกนนำผู้หญิงในการส่งเสริมอาชีพให้แก่ผู้หญิง ลำบากยากจนในกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ

We firmly believe that the weakest women can become the strongest ones if given the opportunity and encouragement from those around them. One example is Rasaning Salae with her fatherless son. After overcoming the difficult times of her life, she can smile again today. Currently, she is one of the female leaders in a vocational support group for impoverished women affected by the conflict.

คุณโสภณ สุภาพงษ์ อดีตสมาชิกวุฒิสภากรุงเทพฯ กำลังฝึกสลามซึ่งเป็นรูปแบบการทักทายในวัฒนธรรมอิสลาม
จากเด็กน้อยที่พ่อสูญหายจากเหตุการณ์ความไม่สงบท่ามกลางบรรยากาศที่สดชื่นในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าศาสนา ภาษา และชาติพันธุ์ ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการที่คนเราจะสัมพันธ์แลกเปลี่ยนกัน
Mr. Sopon Supapong, a former Bangkok senator, learned from a girl who lost her father in the unrest
on how to greet in the Muslim way. The friendly atmosphere between the different cultures proves
that religion, language and ethnicity are not obstacles for people who desire to build good relationships.

ครอบครัว พาซียะห์ ตีมุง เป็นอีกหนึ่งในครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบที่เราไปเยี่ยมบ่อยๆ ตั้งแต่ขณะที่เธอกำลังตั้งครรภ์ลูกแฝด
และสูญเสียสามีไปใหม่ๆ ในเหตุการณ์ 28 เมษายน เมื่อหกปีที่แล้ว ปัจจุบันนี้พาสียะห์ต้องเลี้ยงดูลูกๆ รวม 4 คน
และแม่ที่แก่มากแล้วภาระหนักอึ้งที่เธอต้องแบกรับทำให้ใบหน้าที่งดงามของเธอแฝงด้วยความเศร้าเสมอ
Paseeyah Teemung's family is another affected family we have visited often
since she lost her husband in the Krue Se incident six years ago whilst also
pregnant with twins. Today, Paseeyah has to take care of four children and her
elderly mother. The weight of these burdens is always reflected in her sad, beautiful face.

การเยี่ยมเยียนให้กำลังใจครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบเป็นอีกหนึ่งในกิจกรรมของกลุ่มเพื่อนครอบครัวผู้สูญเสียและนักศึกษาใจอาสา
ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มักทำให้เราพลอยรู้สึกสุขใจเมื่อเห็นเด็กหรือแม่ยิ้มได้จากการมีคนไปเยี่ยมและทำกิจกรรมที่บ้าน
One of the many activities organized by the Friends of the Victimized Families Group and student volunteers
from the Prince of Songkla University, Pattani campus, is to visit families affected by the unrest and provide moral support.

ทั้งพุทธและมุสลิมล้วนกลายเป็นเหยื่อของเหตุการณ์ความรุนแรง ดังเช่น มือแยและยายเคลื่อน ผู้สูญเสียจากชุมชนตาแกะ อ.ยะหริ่ง จ.ปัตตานี
แต่ทั้งสองก็ยังคงสามารถรักษาความสัมพันธ์ที่ดีในฐานะเพื่อนบ้านเรือนเคียงที่ช่วยเหลือพึ่งพากันมาแต่ช้านานไว้ได้
แม้ว่าสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในชุมชนจะส่งผลกระทบทำให้คนในสองศาสนาเริ่มหวาดระแวงต่อกันมากขึ้นก็ตาม
Both Muslims and Buddhists have become victims of the unrest like the case of Mueyae and Kluen
from the Takae community in Pattani. However, these women maintain their relationship as supportive neighbors
no matter how the conflict has generated more and more distrust between the people of two religious beliefs.

ดวงสุดา นุ้ยสุภาพ

ผู้ได้รับผลกระทบจากการสูญเสียบิดาและปู่ เธอเป็นสตรีที่มีบทบาทในหมู่บ้านเทียรยา ต.ตาแกะ อ.เมือง จ.ปัตตานี โดยเป็นผู้ประสานงานโครงการเยาวชนในพื้นที่ และผู้วิจัยผู้หญิงในชุมชนในโครงการวิจัยเชิงปฏิบัติการ “เสียงจากผู้หญิงในครอบครัวและชุมชนท้องถิ่น”

“ชุมชนของฉันใช่จะมีแต่เรื่องเศร้าโศก เราไม่เคยลืมรอยยิ้ม เสียงหัวเราะและมิตรภาพดีๆ ต่อคนรอบข้าง การแบ่งปันความรู้สึกดีๆ มันเป็นเหมือนภูมิคุ้มกันชุมชนของฉัน ครอบครัวของฉันก็มีภูมิคุ้มกัน ที่ชื่อว่า “ย่า” ที่คอยอบรมสั่งสอน ให้พวกเราได้รู้จักการให้”

Duangsuda Nuisupab

Duangsuda Nuisupab has been affected by the unrest through the loss of her father and grandfather. She is an activist who works in Tiaraya Village in Pattani as a coordinator for youth projects in the area and also is a community researcher for a practical research project entitled *‘Voices of Women in Families and Community’*.

“My community does not have only sad stories. We never forget smiles, laughter and the friendships we have among ourselves. Sharing positive feelings is the antidote for my community. My family also has its antidote called ‘grandma’ who teaches us about giving”.

ชาวบ้านและเด็กๆ กำลังช่วยกันจับปลา ในที่นาของดวงที่บ้านเทียรยา เป็นกิจกรรมประจำชุมชน ที่ทำทุกปี ปีละ 1 ครั้ง
เพื่อให้คนในชุมชนได้มีส่วนร่วม ได้ทั้ง ปลาดุก ปลาช่อน ปลาหมอ จับปลาได้แล้วก็มาแบ่งกันกิน

Villagers and children catch fish in Duang's farm at Tiaraya Village. This is an annual community activity for everyone to participate in. There are many kinds of fish that they share for food afterwards.

ยายเคลื่อนกำลังนวด ซึ่งเป็นอาชีพหลักของยายเคลื่อนตั้งแต่ยังเป็นสาวๆ แม้ตอนนี้ไม่ค่อยมีแรง แต่ก็ยังทำได้อยู่

Grandma Kluean is giving a massage. This has been her main occupation since she was a young woman. She does not have as much strength as before but she can still do it.

ยายเคลื่อนกับเหลน น้องธรรมะกำลังนั่งฟังคุณทวดอบรมสั่งสอน

Grandma Kluean is with her great grandson.

Dhamma is listening to his grandmother’s teachings.

มูลนิธิฮิลาลอับ-ยัฏ

ตลอดห้วงระยะเวลาที่ผ่านมา-จากสถานการณ์ในชายแดนภาคใต้-ฮิลาลอับ ยัฏ ที่ดำเนินงานโดยมุสลิมจึงรวมกลุ่มเพื่อช่วยเหลือด้านสาธารณประโยชน์อย่างจริงจังในเรื่องสาธารณภัยในพื้นที่และจะขยายต่อไปยังจังหวัดอื่นๆให้ครอบคลุมในทุกพื้นที ภายใต้ชื่อ “มูลนิธิฮิลาลอะห์มัร” สัญลักษณ์เสี้ยววงเดือนแดงบนพื้นที่ขาว

Hilal-Abbyad Foundation

Initiated by Muslims in the area, the Hilal-Abbyad Group has been very committed to supporting medical care and services for local people. We intend to expand our services to other provinces in the South as well. The service is organized under the Hilal-Ahmar Foundation with the logo of the Red Crescent Moon on a white background.

เด็กน้อยในอ้อมกอดของพ่อ วันนี้แข็งแรงขึ้น พร้อมออกจากโรงพยาบาลเพื่อกลับบ้านแล้ว สามวันก่อนหน้านี้ เด็กน้อยคนนี้คลอดในรถฉุกเฉินของฮิลาลฯ ระหว่างทางไปโรงพยาบาล นับเป็นอีกหนึ่งชีวิตที่ถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางอีกหลายชีวิตที่ได้ตายไปจากสถานการณ์ความไม่สงบ

This baby resting in his father's arms is now strong enough to leave the hospital and go home.

He was born 3 days ago in a Hilal-Ahmar Foundation ambulance on the way to the hospital.

This new life was born in the middle of the crisis where so many others have perished.

อาสาสมัครมูลนิธิฮิลาลฯ จากอำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส กำลังพยุงผู้ป่วยที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลกลับมายังบ้านในช่วงสถานการณ์ไม่สงบ การเดินทางไปมาระหว่างบ้านและโรงพยาบาลเป็นไปด้วยความยากลำบากและมีความเสี่ยงอันตรายจากสถานการณ์ การมีรถบริการรับส่งผู้ป่วยของฮิลาลฯ จึงช่วยบรรเทาทุกข์ของผู้คนยามเจ็บป่วยได้มาก

The volunteers from the Hilal-Ahmar Foundation in Waeng District, Narathiwat are bringing a patient back home from the hospital. Traveling back and forth from the hospital is very difficult and dangerous due to the unrest. Having a shuttle service from the Foundation is a great help to the patients.

อาสาสมัครมูลนิธิฮิลาลฯ กำลังให้ความช่วยเหลือนำชาวสวนยางที่ถูกยิงขณะออกไปกรีดยางไปยังโรงพยาบาล นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ไม่สงบ มักมีชาวสวนยางถูกยิงบ่อยๆ การเจ็บ การตาย คือสิ่งที่อาสาสมัครเผชิญอยู่ทุกวี่วัน แต่เราก็ขอพรจากพระเจ้าให้แต่ละคนที่เราเข้าช่วยผ่านพ้นวิกฤติ

The volunteers of the Hilal-Ahmar Foundation rush a rubber farmer suffering from a gunshot wound to the hospital. He was attacked by gunfire as he was collecting rubber on a farm. Since the unrest started, there have been many rubber farmers who have been shot while working. Volunteers here face injury and death daily. We pray to God for these victims to survive.

บรรดาอาสาสมัครมูลนิธิฮิลาลฯ จากศูนย์ต่างๆ จำนวน 12 ศูนย์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือบรรเทาทุกข์
ให้แก่ประชาชนโดยเฉพาะในยามที่เกิดสถานการณ์ความไม่สงบ การช่วยเหลือกันและกันเป็นสิ่งที่มีค่าต่อการมีชีวิตอยู่ร่วมกัน
The volunteers of the Hilal-Ahmar Foundation, coming together from the twelve centers in the Southern border provinces,
are especially proud to assist and relieve civilians in this time of crisis. Helping each other is a valuable aspect of living together.

สิบห้าแรงช่วยกันลากเรือขึ้นฝั่ง น้ำใจของทหารคนหนึ่งกับชาวบ้านอีกสิบกว่าคน
เป็นสำนึกของคนไทยที่มีน้ำใจช่วยเหลือกัน ยังมีให้เห็นเป็นเรื่องปกติของชายแดนใต้
A soldier helps the villagers drag the boat back to the shore.
Thai generosity is still commonly seen in the South.

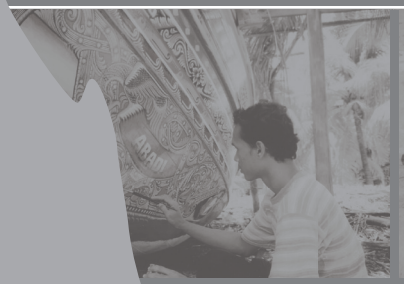

"แม้พื้นเพจะไม่ใช่คนที่นี่ หากการเรียนและการใช้ชีวิตผูกพันและเป็นไปในถิ่นแดนแห่งนี้มานับสิบปีทำให้หลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นและเข้ามาในชีวิตของผมเป็นประสบการณ์มีค่าที่หาไม่ได้จากที่อื่น"

"Although I'm not a native, I've been living here for ten years and have established my life in this area. Many things that have happened in my life here are all valuable experiences that could not be found elsewhere."